

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

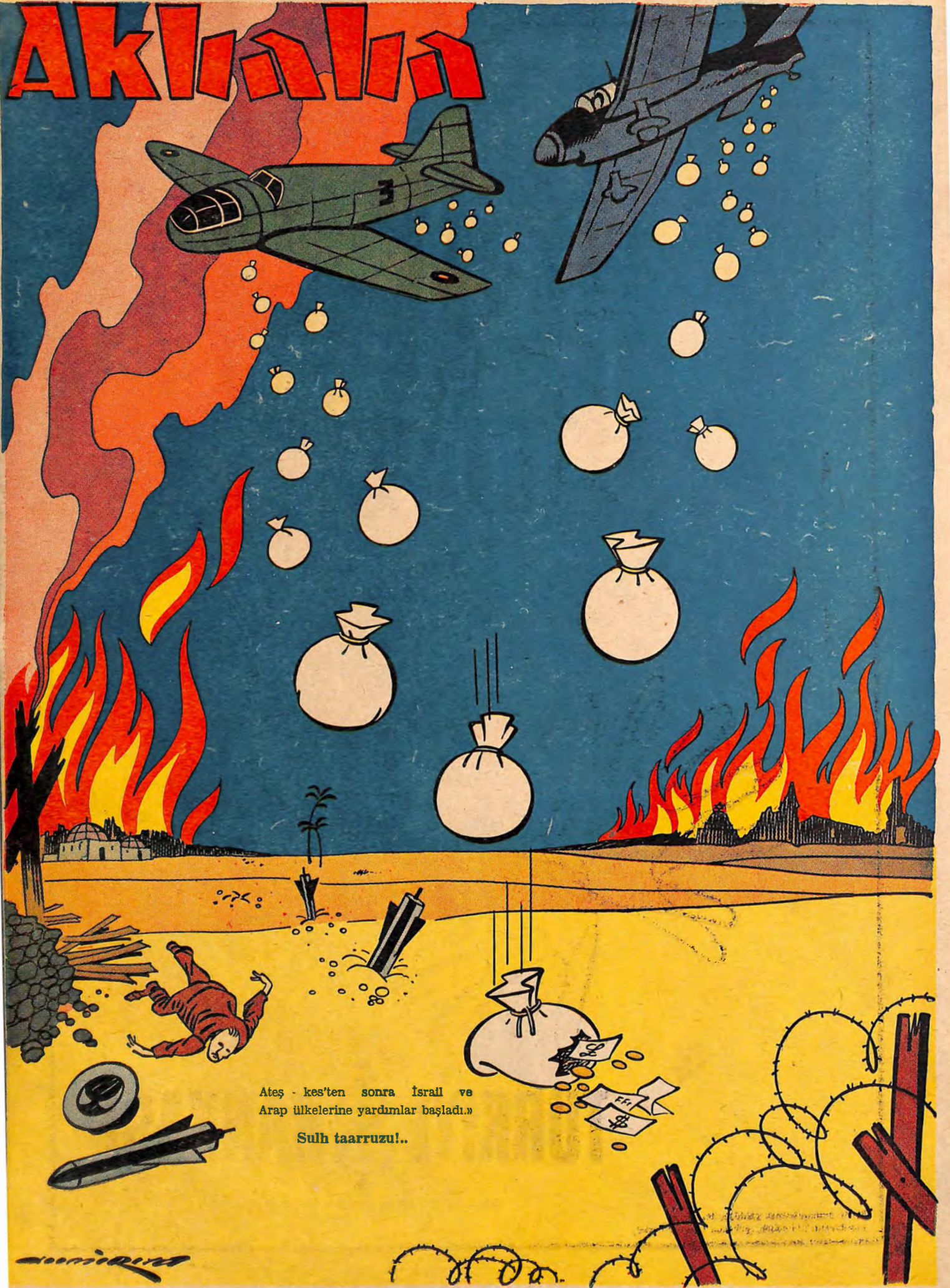
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

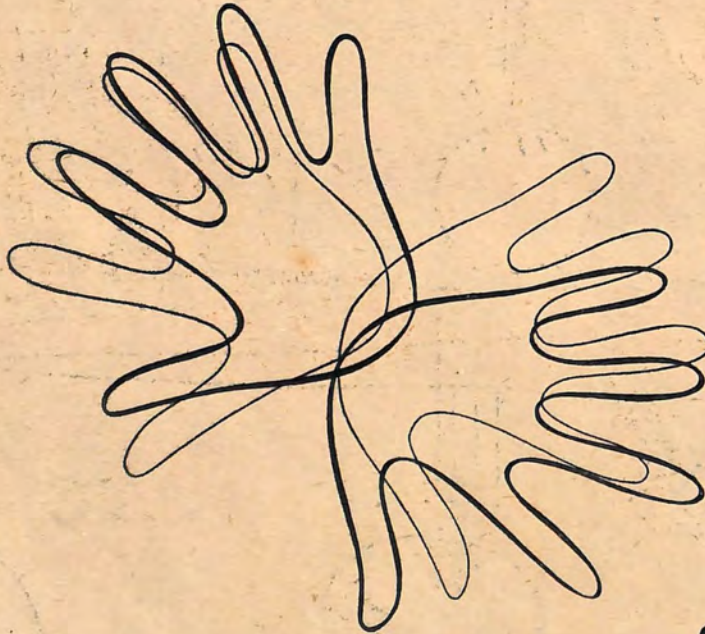
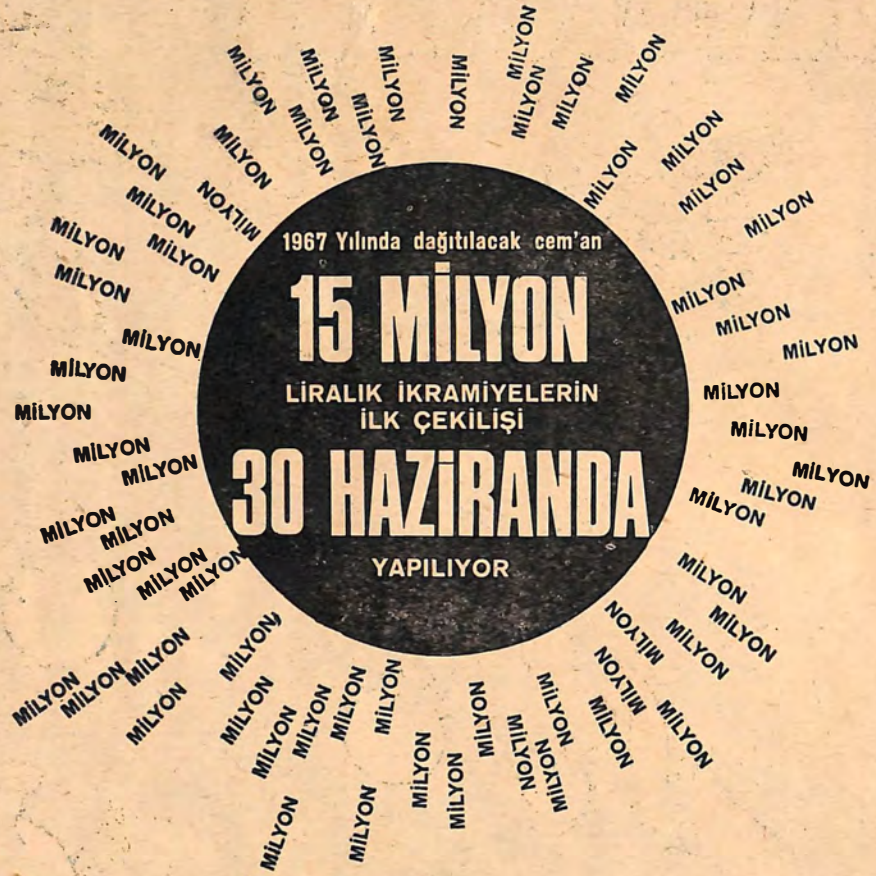
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKI KAKI

Ateş - kes'ten sonra İsrail ve
Arap ülkelerine yardımlar başladı.»

Sulh taarruzu!..

TÜRKİYE BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİDİR

Kura numaralarınızı çekilişlerden önce
hesabınıza bulunduğu Şabeden öğrenebilirsiniz

(Yeni Ajans : 4005 —)

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 26 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 21 Haziran 1967

BEYİN İHRACATI

BİLİYOR MUSUNUZ? Kars ilimizin sınırlarından geçerek Hazar denizine ve Hazar denizinin doğu kıyılarında başlayarak Çin Türkistanına kadar bütün Asya'da Türkçe anlaşılarak gezebilirsiniz. Kelimeler söyleniş biçimlerini değiştirmiş olsa bile Türklüğünü kaybetmemiştir. Azerbaycan'ın tatlı şivesi Kazakistan'a doğru bütünü bozulur; bir başka dilin havası başlar.. Ama yaşantıya renk veren nice sözün bizim söylediğimiz sözler olduğunu görürsünüz. Çekik gözlü, esmer tenli, yumuşak bakaşlı soydaşlarımızın hali insanda tuhaf bir özlem yaratır.

— Selâm! dediğiniz zaman gözlerde değişen anlamı tarif etmek için dil yetersizdir. İstanbul masal ülkesidir onlar için...

Yalnız Orta Asya'nın uzaklıklarında mı? Rumeli'nin eski serhat boylarında aynı masalın devam ettiğini tanık olursunuz. İran'dan Suriye'ye kadar çöllerin uzaklıklarında ve Kıbrıs'a kadar denizlerin ortasında nice soydaşımız ülkelere dağılmıştır. Bir eski efsanedir sanki... Bulut bulut uçan Türkler, yağmur yağmur serpilmiştir yeryüzüne...

Bir de bunların dışında Türkler vardır. Bugün yeryüzünün

hangi ülkesine gitseniz Anadolu Türklüğünden bir parça bulursunuz. Yalnız Almanya yüzbinleri barındırıyor. İşçilerimiz öbek öbek fabrikalardadır. El kapısında ekmeklerini arıyorlar. Yüz binlercesi de kuyrukta, dışarıya gitmek için sıra bekliyorlar. Bu hâlin halk dilinde bir de hicvi vardır:

Almanya Almanya
Bizden aptal bulaman ya!

Avrupa'nın, Amerika'nın hangi kentine gitseniz, Türk azınlığının gittikçe kabardığını söylerler size... Ünlü başkentleri bir yana bırakınız, taa uzaklarda Kanada'da Montreal'de bile doktorundan mühendisine kadar seçkin bir Türk azınlığı:

— Kaç kişi varsınız?

— Bini aştık, yirmi yıl önce iki kişiydik.

Stokholm, Paris, Londra ve hele Amerika... Doktorumuz Amerika'da, mühendisimiz Amerika'da, uzmanımız Amerika'da... Yavaş yavaş dillerini unutup Amerikanlaşanlar vardır içlerinde... Sorarsınız:

— Yurda dönmeyi düşünmüyor musunuz?

Bir yabancınn Türkçe konuş-

masındaki perakendelik içinde ve tuhaf bir şiveyle cevap verirler:

— Bilmem ki!... Burada rahatım.. Evlendim, karım Amerika'lı, çocuklarım burada okuyorlar. Bazıları ise yurt özlemi içinde kıvrınarak hiddetle:

— Dönmek mi! derler. Elimde olsa hemen bugün dönerim. Ama yurda dönüp ne yapacağım ki? Her köşe tutulmuştur. Bir muayenehane açıp müşteri mi bekliyeyim?

Gerçekten tuhaf bir manzara vardır ortada... Boşa koysanız dolmuyor, doluya koysanız almıyor. Ve en güzel, en okumuş insanlarımız kaçıp kaçıp gidiyor.

Nasrettin Hoca'nın karısı doğuracakmış... Birinci yavrunun arkasından ilincisi, arkasından üçüncüsü. Üçüz olunca Hoca ışığı söndürmüştü.

— Ne yapıyorsun? demişler.

— Işığı gören dışarı fırlıyor, bari söndüreyim! demiş.

Dışarıda ışığı gören vatan evlâtları; doktoru, mühendisi, mimarı, profesörü, uzmanı, işçisi memleketin karanlığından kaçıyorlar.

Dışarıdaki ışığı söndürmek elimizde değil elbet... Ama Türkiye'de bir ışık yakamaz mıyız?

Doğrusunu isterseniz, arada bir ihraç ettiğimiz dansözlerimize diyeceğimiz yoktur. Varsınlar gitsinler onlar... Kabarelerde göbek atsınlar, «Türk lokumu» diye şöret yapsınlar. Bizim kaygımız bilim ve meslek adamlarımızı elimizden kaçırmak kaygısıdır. Hani bu alanda zengin olsak neyse!.. Elimizdeki üç buçuk «yetişmiş kafa» yı da dışarı kaptırır sak Türk yurdunun hali nice olur?

Kısacası bizim «beyin ihraçı» na tahammülümüz yoktur. Biz yoksul bir ülkemiz. Bunca masraf, bunca emekle yetişmiş evlâtlarımızı «ihraç» edersek bu yurt iflâh olmaz. «Beyin ithal» edeceğimiz yerde ihracatı artırmak, bu konuda dış ticaret dengesini bozmak ve açık vermek demektir.

Dış ticareti millileştirelim diye bir lâf dolaşıyor ortalarda... Efendiler, biz önce «beyin ihracatı» nı durdurmanın çarelerine bakalım. Anadolu'da toprak gibi kafalar da değerlidir.

Topraklarımızı elimizden kaçırmak ister miyiz? İnsanlarımız elimizden kaçarken niçin kayıtsız kalıyoruz?

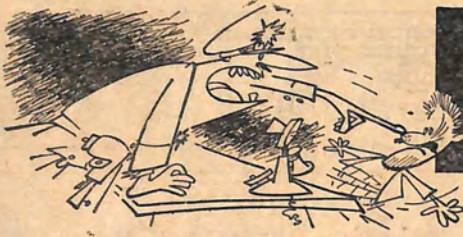
Aman gümrüklere dikkat!

AKBABA

Mısırlı askerler ayakkabılarını çıkarıp savaştan kaçmışlar. — Gazeteler —

— Şimdi sizlere, tecrübe görmüş askerlerimiz, yalınayak nasıl savaşılacağını öğretecekler!..

HEMŞERİ

Muzaffer İZGÜ

KOMİSER Belkiran Deli Hüsnü, kaşlarını eski türkçe seksen sekiz yaptıktan sonra, dâvâcıya bağırdı:

— Ağnatı!...

Dâvâcı, sarı benizli, kara kurru bir adamdı:

— Efendim, dedi, biz bununla evlenmeden önce de arkadaşlık. İkimiz bir yerde çalışıyorduk... Sonra, ben evlendim, anma arkadaşlığımız gene devam etti.

— Gısa kes ula!... diye komiser masaya vurdu. Burada roman yazmıyok, ifada dinniyok!

— Evet efendim... Sonra, ben bunu ara sıra evimize götürdüm. Ne de olsa eski arkadaş. Bizim karı, arkadaş hatırı diye bunun çamaşırlarını yıkıyor, canının istediği şeyler olursa pişiriyordu...

— Ula netti bu herif, sen oni söyle!

— Karıma tecavüze yeltendi efendim.

— Vaaaş!... Vay ırz düşmanı vay, vay namıssız vay!... Allah gursığında kömelene gala da o yediklerin, gıgıl gıgıl boğulasın. Ne isdedin ula arkadaşının garısından?

— Sonra efendim, bir gün eve geldim, bi baktım ki bizim karı yok.

— Eee?

— Karı yok...

— Ağnadım ulan, aptal mıyım? Garı yoh!... Sonra?

— Sonra efendim, onbeş gün sonra karım çıktı geldi.

— Melmekete mi getmiş?

— Yok efendim, bununla kaçmış.

— Ne, bununla mı kaçmış?

Komiser Deli Hüsnü, masadan kalktı, dâvâlımın yakasından tuttu:

— Ula vicdansız poh, dedi, e-yiliğe karşılık kötülük, merhame-te karşılık hiyanetlik ha!...

— Sonra efendim, karım iki

gözü iki çeşme durumu bana anlattı. Güya, benim sevdiğim bir kadın varmış, ben bu kadını alıp kaçacakmışım da, kendisi çıkta kalacakmış da...

— Bu köpoğlisi mi uydurmuş bu yalanları?

— Evet efendim, bu uydurmuş. Kadın aklı n'olacak, o da inanı-vermiş.

— Vay namıssız vay!... Ulan heç insan arkadaş karısına göz diker mi, garı pozuk gomilis herif... Sonra?

— Sonra efendim, ben karımı afettim. Ona, «Bak, bir daha kaçarsan seni içeriye almam» dedim. Ne de olsa karında bir çocuk var efendim. Onun hatırı için biz bu işi sineye çektik...

— Adam evlâdıymışın. Yoğu sam bi dekme vurabilirdin.

Komiser, dâvâlıya bağırdı: — Görüyon mu ulan adam evlâdını? Bi de sana bah!... Zatime suratında meymenet yoh. Rabbiyesilli silinmiş, papaz suratına benziyor.

Dâvâcı, devam etti:

— Sonra efendim, biz başladık karımla yine iyi geçinmeğe. Allah var ya, karım bunun ismini ağzına almıyordu. Dün gece efendim, bu içmiş içmiş, dayanmış bizim kapıya... Bağırır durur, «Çık ulan dışarı, karnını deşecem, leşini sercem. Hayriye benimdir, ver Hayriye'yi. Vermezsen zorla alırım» diye.

— Bah sen şu ırzı gırğa! Ulan sen ne hakla elin nikâhlı garısını zornan isdiyon? Hadi birinci seferinde gandırılmışın sâbi gadıncağızı. Ya bu ne halt etmek?

Dâvâcıya döndü:

— Hanaya tecavüz etti mi?

— Anlamadım efendim.

— Eve girdi mi diyom?

— Girmedim efendim.

— Girdi girdi... Sokalım da bunu ganunun hanaya tecavüz

maddesine, ağnasın hırt dünyanın kaç bucak olduğunu. Elinde pıçak var mıydı?

— Ben dışarı çıkmadım hiç efendim.

— Vardı vardı... Hanaya tecavüzü kesici bir silâhnan yapak ki, cürmü büyük ola!... Seni gidi it seni... Seni gidi vatan, millet, arkadaş hayını seni. Söyle lan, ne demiye ettin bunca haltı?

Komiser, dâvâcıya kapıyı göstererek:

— Şu garşı odadaki polis Hayri efendiye çağır bana. Makineyi de alsın gelsin, ifadayı zapta geçirek. Namıssız seni, alçak seni!... Elin gapısını, elinde pıçak kırar da, garıya tecavüze kalkan ha!... Nirdesin ula, Cilo dağının başında mısın?

Dâvâcı dışarı çıktı. Dâvâlı, konuşmaların başından beri hiç ağzını açmamış, boyuna komiserin sol kaşının üzerindeki bene bakmıştı.

— Ağabey, dedi komiser.

— Ne diyon lan?

— Senin ismin Hüsnü, deel mi?

— He, nedecen ismimi?

— Ağabey, başında bi de Calkların Hüsnü'sü var mı?

— Nereden biliyon lan bizim sülâlenin Calk olduğunu?

— Ağabey, sen in Körbaşan köyünden deel misin?

— Heye lan, ordanım.

— Pekiyi, değirmenci Murat keko, neyin oluyo?

— Dayım!...

— Ben onun bibisinin (1) oğluyam ya.

— Ulan, yoğusam sen Recep Kef'in oğlu musun?

— Hey yaa!...

— Adın Mısdafa?

— Hee, işde kafa kâadım.

Komiser, nüfus cüzdanına baktıktan sonra:

— Ula niden demen, deli soyka, dedi. Vay ula, benim hemişe-

rim, hemi de cigerimsin. Peki, niden izini gaybettin böyle. Baban, yataklara düştü, verem döşşeklerine. Gel hele gel, bi boynuna dolanam!

O sırada içeriye, polis Hayri ile dâvâcı girdiler. Komiser, kaşlarını çatarak, dâvâcıya:

— Baştan ağnat hele? dedi.

— Anlatayım efendim... Biz bununla öteden beri arkadaşlık.

— Eyi ya, bundan eyi arkadaş mı bulacaktın? Hoş gedip İsmet Paşaynan arkadaş olacak deeldin ya... Ağnat!

— Sonra, ben evlendim efendim.

— Eyi halt ettin. İnsan, arkadaşını evlendirmeden heç gendi evlenir mi? Hangi kitap yazar buni? Niden iki bacı birden bulmadın? Biri sana, biri arkadaşına. Özüni düşünen geçi seni! Sonaa?

— Sonra efendim, ben bunu ara sıra evimize götürürdüm...

— Tabii götürürecen... Arkadaş deel mi? Hemi çocuğu bekâr bu-kâre orta yerde bırak, hemi de ara sıra evine götürme, nirdi bu yoğurdun bolluğu? Sonaa?

— Yemek de yedirdim efendim.

— Vuy nankör herif vuy! Vuy başa kakan herif vuy! Ula, yedir-diysen iki lokma, heç burda bunun lâfı mı olur? Duymayım bi daha buni ağzından, resmi makamı boş yere işgal ediyor diyerekten zabıtı dutar da canına okurum vallaha... Geç yimeği... Sonaa?

— Çamaşırını...

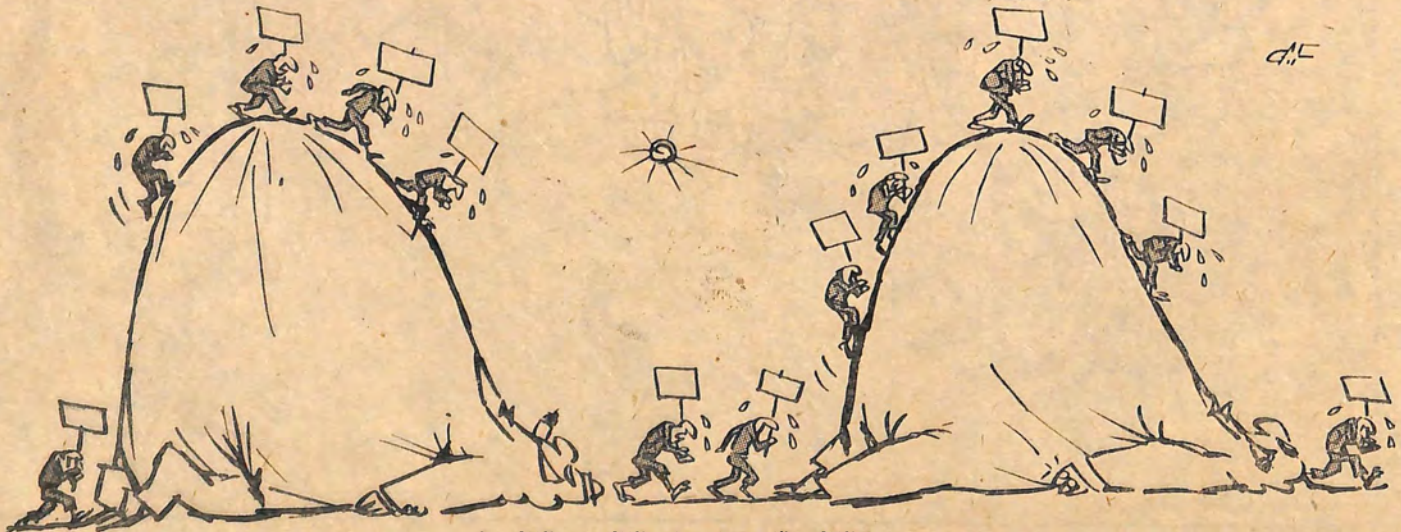
— Ula sos!... Çamaşırını kakma bari gafasına. Baksana, güççüldükçe güççüldü zavalhı gabiğında. İki dene tuman (2) yıkamış garısı, iki dene göynek yıkamış garısı, çalım satıy... Ula, yıkadıysan, helbettekim bu adam da garşılığını virmişdir. Heç mi bu gelirken evinize bişiy getirmedi?

— Rakı getirdi efendim.

— Vuy gözüne dizine dura da, boğazında düğüm düğüm düğüm-lene... Bi irakı gaça, biliyon mu lan sen? Heç bu herif irakının lâfını ediyor mu? Vuy görgüsüz, vuy iki kere fırınlanmış kereste seni! Sonaa?

Dâvâcı, korkmağa başlamıştı komiserin hiddetinden:

Açlık yürüyüşü yapıldı. — Gazeteler —

Az gittik uz gittik, dere tepe düz gittik!

Görünmeyen Adam

Kürsüde yalan kusan, sonra pişkince susan
Biriyle tanıştık: Halktan kaçan bir insan!
İstersen palavracı, dilersen doğrucu san...
Dedi: «Siz de kimsiniz?» Açıkça etti alay,
Dudak büktü Sayın Bay!

Yüzümüze bakmadı.. Küçükleri takmadı...
O, bir cimri dereydi: Bizim bağa akmadı!
Bıyık altından güldü.. Alayı bırakmadı...
Tepeden bakıyordu: Kendi dağlardan yüce..
Biz karşısında cüce!

Şaşırdık. Salon mahşer.. Toplantı varmış meğer...
Semtine uğrar mıydık bunu bilseydik eğer!
Halkı umursamadı.. Biz de vermedik değer...
Aşam yürüdü mağrur.. O ne caka, ne gurur?
Görenin aklı durur!

Kırdı kürsüye dümen.. Kulak kabarttık hemen...
Ense, göbek yerinde.. Değil öyle küçümen!
Yanında dalkavuklar, finolar tümen tümen..
Gerisi konuşurdu artık ağzı kapansa;
Başladı konferansa:

NECDET

RÜŞTÜ

EFE

— Şunu istiyor vatan: «Okuyan» la, «Okutan»..
Bugün san'atçıların kutsal elini tutan,
Dertlerini avutan, gözyaşını kurutan
Yurtta tek kurtarıcı yalnız ben varım, evet..
Tanıyorsunuz elbet!

Yurdun bükür belini, hazırlar ecelini
Tez günde tutmayanlar san'atçının elini.
İşte Doğu.. Bilmiyor Türk bile öz dilini..
«Yazar» bugün olmuştur bir gönüllü öğretmen..
Onu koruyorum beecen!

Bir genç bağırır: — Yalan.. Fili yuttu bir yılan!..
Bastırır şakşakçılar.. Çöktü nutka bayılan:
Alkışlar.. Falan filân.. Anladık bu da pilân..
Başladı bir ziyafet: Masalara geçtiler,
Âlâ yiyip içtiler!

Bay, kalktı çakır keyif.. Sendeliyordu hafif..
Gitti selâm vermeden.. Yanında birkaç herif:
Hepsi zafer sarhoşu: Etmis mangırı istif..
Tüydü, kurtarıcımız, Sayın Sosyal Adalet..
Hâlâ arıyor millet!...

— Sonra efendim, bu benim
karımı kaçırdı.

— Sos ula!... Bu ne biçim lâf-
dır? Erkekliği rezil rüsvay edi-
yon. Heç bi garı, herifinden
memnun olsa kaçır mı? Kimbi-
li, ağşamınan yemeği yer ye-
mez ardını dönüp yatıyon ga-
rıya, ona ciliveli lâflar, gö-
zel güzel deniz lâfları, güzel gö-
zel aydede lâfları etmiyon, so-
nam da garı kaçtı diyon. Kaçar
ula, kaçır... Vallaha kaçır, bil-
lâha kaçır. Garı kaçmasın da
netsin, erkek erkek olmadıktan
sonra. Gene temiz sütlü çarıymış
da, arkadaşınla kaçmış. Ya yedi
gat yabancıyan kaçsaydı? Sen
burya, benim yanıma geleceğine,
bi tokdura mâyeneye gideydin.
Sona?

— Sonra mı? Sonrası hiç efen-
dim.

— Nasıl heç ula? İfadanı deni-
şirdiğin dakika, geden vallaha ok-
kanın altına. Burda biznen Ga-
sım Gülekkilik mi oynuyon?

— Sonra efendim, bu dün ge-
ce bizim eve baskına geldi.

— Ne, basgına mı geldi? Ula,
belkim senin habarın yohdur da
garın çığırmışdır... Belkim de
öyle deeldir de, bu herif size gay-
fe içmeye gelmiştir, parti lâfi et-
miye gelmiştir... Biri, benim evi-
me gayfe içmeye gelecek, ben
pencereyi açıp ünümün yettiği
gadar, «İmdat, yetişin evime bas-
gına geldi!» diye bağıracağam he?
Ayıp ayıp, bir arada arkadaşlık
etmişsiniz.

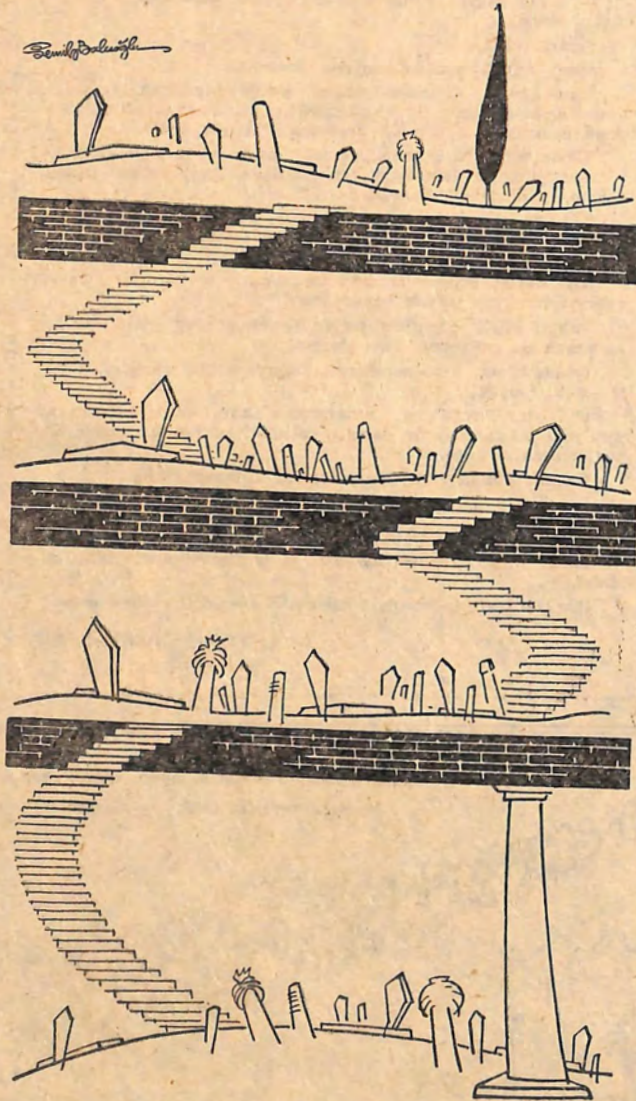
— Ama efendim?

— Ne aması ula?

— Bana söydü!

— Saa söğdi mi? Ula ne söğ-
mesi, herif belkim serhoşdur,
belkim türkü çığıryodur, sen onu
sövmek sandın? Yoh yoh, hadi...

— Cinayetler arttı. —

Yazısız

Hadi barışın baalım. Bizde po-
lisin bi vezifesi de, dâvâcıyan
dâvâlıyı barışdırmaktır. Virin e-
linizi bahalım! Dutun! Ayıp be,
kaç yıllık arkadaş olun, sonam
da incir çekirdeğini doldurma-
yan bişiy için garakollara düşün!

— Barışmam efendim.

— Niden barışmazmışın?

— Bana hakaret etti efendim.

— Ula, sen de ona hakaret et-
tin! Hemi de benim şahitliğimin
yanında. Herifin yediği iki lok-
mayı başına kaktın, yıkadığınız
iki dene tumanı başına kaktın!
Bunlar, az buz hakaretler mi?
Ganunun maddesine fursam, en
az bi seneden başlar. Hadi hadi,
vir elini de barış!

Dâvâcı, elini uzatmayınca, ko-
miser sinirli sinirli konuştu:

— Ula, senin garın gönlü rıza-
sıyan kaçmış mı, kaçmış. Sen o
zaman bize şikâyata geldin mi,
gelmedin. Pekii, sen bu gadar
boynuza razı oluyon da, şindi ni-
den barışmıyon?

— Efendim, şimdi barışırsam,
bir daha rahatsız eder diye kor-
kuyorum.

— Bu mu derdin? Etmez et-
mez... Vir bahalım elini! Haa
şöylee... Hadi baalım, bi daha şikâ-
yat duymayım. Sen get, dâvâlı
burda galsın, onun ayrıyaten i-
fadasını alacam.

Dâvâcı ve polis Hayri dışarı
çıktıktan sonra, komiser Belki-
ran Deli Hüsnü, hemşehrisini ya-
nına oturttu, bir sigara verdi ve
köyden, davardan, sığırdan, ko-
nuşmağa başladılar...

(1) Halasının.

(2) Don.

Muzaffer İZGÜ

5

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

K Ö L E M İ N İ S Y A N I !

YORULDUM. Bir saatir, beyaz, kaygan bir ring üstünde, zenci bir boksörle döğüşmekten yoruldum!

Ne iyi, ne uysal bir kölemdi o benim: Emirlerimi dinler, istediğimi yapar, dur dediğim yerde durur, koş dediğim yerde koşardı.

Şimdi, zincirlerini koparmış Afrikalı bir ihtilâlcı gibi, ben sus dedikçe o avaz avaz bağırarak istiyor. Alnından boncuk boncuk siyah terler damlayarak!

Tanıdınız onu değil mi?... Kırk yıllık emektar kölem, kaleminden bahsediyorum!

İlk isyan, yazımın başlığını koyarken başladı: Size çıplak dansözleri yazacaktım bu hafta... Hani şu gazetecilerin karşısında anadan doğma soyunan milli dansözümüzü!...

Daha «Çıplak» ın «Ç» sini yazmadan, kâğıdın üstüne kapkara, kocaman bir damla düştü gözünden!

Fena konu muydu bu sanki?... Kocasına, düşün gecesi duvağını bile açmaktan utanan eski Türk gelini ile gazete sahifelerinde bütün memlekete kıyını açmaktan utanmayan Türk kızını karşılaştıracak, Hâmit'in Târik'i gibi:

— Nereden gelip nereye gidiyorsun? diye bağırıacaktım.

İstemedi, direndi, yazmam da yazmam diye dayattı kölem!

Çaresiz başka bir konu seçtim: Çocuklarımızın okul dışı yaşayışları incelenecekmiş!...

İşte üzerinde durulacak, konuşulacak önemli bir mesele daha...

Çocuklarımızın mektep dışı hayatı!... Kendi çocukluğumu düşündüm önce: Genç kız yü-

zünü siyah peçe ardından beyaz bir hayâl gibi göz ucuyla görebildiğimiz yılları... Deniz, yalnız balıkların yüzdüğü bir mavi dünya idi o yıllarda... Si-

nema, ramazandan ramazana kurulan bir hayâl perdesiydi o çağlarda... Stadyum yoktu, maç yoktu, Spor-Toto yoktu o günlerde...

Şıpsakçılar!

TARİHİN üç devrini bilirsiniz: Taş devri, tunç devri, demir devri... Ya şimdi? Atom devri mi? Değil... Şıpsak devri!

Hayat bir şıpsak oldu. Önce kelimenin sahibi olan fotoğrafçıları başlatalım:

Eskiden resim böyle mi çektilirdi? Yolda yürürken, sigara yakarken, çiklet çiğnerken?... Ne gezer... Bunun kendine göre merasimi vardı: En yeni elbisenizi giyecek, en sık kravatınızı takacak, sinek kaydı traş olacak, hafif pudralanacak, bırıkları kozmatikle bükülecek, sonra, ceviz oymalı koltukta makinenin karşısına, kaşlar büyük düşüncelerle çatık, gözler alabildiğine uzağa dalmış oturacaksınız. Fotoğrafçı, ensenizin biraz üstüne, arkaya kafanıza bir demir kavis geçirecek, sizi bir heykel katılığıyla donduracaktı.

— Biraz sağa... Biraz arkaya... Nefes almayınız... Çekiyorum... Mersi!...

Resim çekilecekti.

Şimdi «Şıpsak» çağımızın adı olmuştur:

Yemek mi?... Listesiz, tabaksız, çatalsız, bıçaksız bir taam: İnce kâğıda sarılmış bir sıcak sandviç, bir bardak tatlımsı ekşimsi bulanık su... Şıpsak, doyduunuz... Âfiyet olsun!

Elbise mi?... Ne kumaş seçmek lâzım, ne terziye gitmek... Bir pantolon, bir kanadyen, çek bacağına, geçir sırtına şıpsak, tamam... Gülegüle kullanınız!

Seyahat mi?... Ne tren, ne vapur, ne araba... Atla uçağa, öğleyin Roma, ikinci üstü Paris, akşam Londra ve... Ertesi sabah, şıpsak, yine Yeşilköy... Hoş geldiniz!

Aşk böyle: Şıpsak tanışıyorlar, şıpsak sevişiyorlar, şıpsak evleniyorlar... Ve şıpsak boşanıyorlar!

Ticaret böyle: Şıpsak alıyorlar, şıpsak satıyor... Rivayete göre şıpsak da milyoner oluveriyorlar.

Resim böyle: Yeni sergilerde, karpuz sergisi emeğinden fazlası yok. Şıpsak!

Şiir böyle: Mısraların omuzlarından sabrın altın hil'atini atmış yeni manzumelerde davulcu mânîlerinin iptidai lezzeti bile yok. Şıpsak!

Kanunî Sultan Süleyman devrinin saltanatlı şairi:

Bâki kalan bu kubbede bir hoş sada imiş!

Demiş. Şimdi?... O sada da şıpsak!

Fakat şıpsakların en müthiş, en korkuncu nedir bilir misiniz?

Dünyamızın, bir kobalt bombasıyla şıpsak yok oluvermesi!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

6 Eylül 1956

Cumadan cumaya tek eğlen-cemiz vardı bizim: Beyazıt'ta Sarafim Kütüphanesine gitmek, bir kurşun feda edip bir çay içmek ve eski divanları, eski Servet-i Fünûn koleksiyonlarını okumak!

Sonra, eve dönünce, komşu kızın kafes ardından bir göz ısıltısını görür, türktü çağırın hasretle tutuşmuş sesini duyabilirsek, tatlı rüyalar içinde bahtiyar bir gece geçirmemize yeterdi bizim!

İşte, haftanın başyazısı için seçtiğim ikinci konu buydu... Nasıl başlayacağımı, nasıl bitireceğimi, kafamda istifle-dim.

Ama, arap kölemin babaları tutmuştu bir kere. Yazmam diye dayatmasın mı yine?...

Ne mi yazmak istiyordunuz? Sormadım bile... Ama kötü niyeti her kelimedede, mürekkebi kâğıda tükürüşünden bel-liydi.

Bana karşı, kırk yıllık efendisine karşı dik başlılık ha?... Onu, bütün öfkemle bastırıp kırmasını bilirdim ben!... Ama hayır, hayır, yapamıyacağım bunu... Ona uymak bana yakışmaz. Ben onun kölesi değilim, o benim kölem!... Bekliyeceğim öfkesi geçsin, sinirleri yatışsın... Ehhh, bilinmez belki söyleyemediği, içine attığı unulmaz bir derdi vardı zavallının!

Gönlünü almak için kapağını geçirdim, vidasını çevirdim, bir hafta uyusun, dinlensin diye cebime koydum!

Belki havalardandır, değil mi?... Hele şu loş, şu kasvetli bulutlar dağılsın, hele güneş, bahar güneşi bir çıksın bakalım.

Yusuf Ziya ORTAÇ

28 Nisan 1960

ÖZEL TİYATROLAR

Devlet tiyatroları muhteşem kapılarını kapattı, özel tiyatrolar ortalağâ hâkim... Trupların çoğu İstanbul'dan gelme... Oraloğlu tiyatrosu... Falanca tiyatro... Filanca tiyatro...

Şimcik, elâlemler nice iyi geçirmek istesem olmuyor... çık çık... olmuyor... Çünkü elâlem, «Lalasın, paşasın» denmeyince, kanlı bıçaklı küs... Gerçek lalaların, paşaların a-kıllarının almayacağı kadar küssüsl..

Şu arada küstürmek istemediğim bir insan var... Lâle Oraloğlu... Küsmesin n'olur!...

Onu geçen sene Ankara'ya geldiğinde tanıdım. Çile çekmiş ve gülbüzdü aynı zamanda... Maneviyattan söz ediyorum... Bakış «içliydi»... İçten hatâlar yapmış, içten sorumunu çekmiş bir hali vardı... Ve sonsuz enerjisi. Metör en sen, mütercim, idareci, baş aktris, ana, v. b... Bütün bu yüklerin Altında yıkılmıyacak kadar enerjisi...

Oyunu, bazan hatâlı, bazan «aceleyle gelmiş», desteksiz bir oyundu, ama dommuş değildi, sürükleyiciydi gene...

Sonracığıma... başımıza bir açlık grevi çıkarttı... Sahnesinde ölgün, açlık grevinin resimlerinde gördük onu...

Açlık grevi: (Tokluk grevi yapmağa kimsenin hali yok zaten!)

Şimcik bir intermezzo yapıp, şu açlık grevine sapacağım... Yapan, ister Gandhi merhum olsun, ister dipdiri Oraloğlu, bu «yemicem, içmicem» protestosu, beni irkiltir... «Efendim, anlamı başkaaa... Ben o anlamdan anlamıyorum, diyeceğiniz var mı? Kadın yaptığında, hele, içinden içinden, şunu da düşünür, düşünmezse, kadın olamaz: «Fırsat bu fırsat, işin içinde bir de 5-6 kilo atmamak var... Öyle di mi?... Herkes eleceğini, vicdancağına koy-sun!...

Bizde, ucuzladı da... İlk önce kamu oyu, işin önderlerine soğuk kaldı... Sonra ısındı ve adım adım, ana sevgisiyle kalbine bastı: Zavallı kamu oyu...

Yapanları, «Ha öldü, ha ölecek» diye nefesi kesik izlerken, yapanlar yaptıklarından vazgeçtiler hep. «Arkadaşlarının ısrarı üzerine... «Bugün bir güğüm ağı içtim» komikliğiyle bitti her açlık grevi. Öyle di mi?...

Derken iş sahneye de sardı, zaten «sahnelikti»... İstanbul Valisi, Lisistrata'yı «müstehcene kaçıyor, aman tutun!...» diye engelleyince piyesi sahneye koyan Lâle Oraloğlu da, aygün baygın «açlık grevi» halinde poz üstüne poz resimler çekti. Belki kendisi istememiştir, ama çekmişler iste... Zaten jest, kendi kendini seylemek için yapılmaz ki, başkaları için yapılır. Başkaları için yapılan her şey gibi de, içinde «katıgı» vardır, artık ne katıgıysa!...

Grev bitmiş kiiii, zararsız, ziyan-sız, Oraloğlu dipdiri Ankara'da, Meydan Tiyatrosunda karşımızda, hem de, İstanbul Valisinin önüne engel diktiği piyeste, Lisistrata'da... Zâr Ankara Valisi daha... sanatse-ver... Daha daha, gününe uygun!... Şimdi geçelim oyuna:

ANKARA MEKTUBU

Nimet ARZIK

LİSİSTRATA:

Bu seferki yazımız, sadece tiyatro olsun...

Piyas Aristofanes'in... İkibin küsür sene önce yazılmış... Bu ikibin senelikleri, ben okumak, düşünmek için seviyorum, sahnede değil... Bir kere seyircilerle ikibin küsür senenin üzerinden kolay kolay köprü atılamıyor...

Fikir şu: «Kadınlar fonksiyonlarını bilseler ve sıkı direnseler, insanlığın trajedilerinin çoğunu engellerler»...

Burada engelleme yolu, son derece «dişice» seçilmiş... Yol, yoldur, neyse... «Mise en scene'e, rejî'ye, oyuna geline... Yoktu...

Son derece «plastik», kırmızılara sarmalanmış, bitmez gözlü bir Lâle Oraloğlu sahneye çıkıp «her piyesi kırk gün prova ederük» demesine rağmen, hiç mi hiç talimli değildi aktörler...

Sempatikti, biraz alaturkaca sempatik, Oraloğlu Lisistrata rolünde, ama, mağrur «dikilmelerden» başka, azıcık zarif hürriyet heykellerini hatırlatıyordu, başka oyunu yoktu...

Öbürlerine gelince, erkekli kadınlı, bol bol, ilmiği kaçmış kolan, ucuz plastik sandal, buruşuk, antik elbise parodileri, yırtık pırtık etek uçları seyrettik... Seyirci olarak, bunların karşısında, benim de açlık grevi yapasım geliyor... Ben başla-yınca şikeden olmaz...

Sanat... Sanat... Ölecek kadar sanat... Öldürecek kadar sanat... Ama işin bu tarafı da sanat... Sanat her şeyden önce haysiyet'tir... Haysiyetin içinde, seyircinin de haysiyeti var...

Efendim Belediye, yüzde 40 vergi alıyormuş... Orası doğru olabilir... Ama Belediyenin yüzde kırk vergi alması, ilmiği kaçmış bulamaç ren-

ginde bir kolan'ın sarı iplikle yamanmasını, sahne pasaklılığını mübah kılmaz...

İşin komiği biz yazarlar, hep, her hangi bir idarenin, herhangi bir otoritenin, karşısına çıkmışlar için daimi açlık grevi yaparız!... Bunda antipatik olmama kaygusu vardır... Bunda ucuz kahramanlık kaygusu vardır. Bunda insanın içinden esen hürriyet rüzgârlarının etkisi vardır... Ezilmişliğimizin payı vardır...

Biliyorsunuz, dünyanın her köşesinde, tiyatrolarda hırsız «candarmayı» yakalar da dayak atarsa, halk ellerini çırpır... Bizim de yaptığımız hep o!...

Ama bu hep «sökük kolan» ilmkileri, göynümüzde çok şeyi söktü artık... Nerdeyse candarmayı alkışlayacak hale geldik, her sahada, ucuz kahraman bolluğundan!... Bizi bu hale getiren «kahramanları» affetmiyorum hiçbir sahada!

Hele tiyatrodada... Büyük iştir tiyatrolar!...

UFAKLIKLARA:

Burada, ismi çok geçti: «Beko»... «Beko'nun yılbaşısı»... «Beko Mecliste», onu tanıdınız küçük okurlarım... Nizamsızdı, yavaş yavaş nizam girdi. Düzensizdi, yavaş yavaş düzene girdi... İçinden bazan «yazık» diyorum... Önüç baharına doğru yavaş yavaş yol almakta...

Bugün «Ankara Mektupları» nı sadece sanat sayfası yaptık, bir kereye mahsus olarak. Onun için sizlere Beko'nun sanatından bahsedebili-rim...

Eskiden şiiri yaşattırdı sadece içinde, dağlarda kartal yavrularıyla beraber, köpeği Zalim'le beraber, kuşları Ebu ve Duman'la beraber... Şimcik, şiiri de düzene girdi... Beko işi kitaba döktü... «Beko'nun şiirleri» diye bir kitap bastırıyor... 300 liraya pazarlık etmiş!

Gördüm, daha kitap umuma salınmadan... Gördüm ve bir daha, Anadolu'nun bunca ihmale rağmen, sanat gücüne şaşıtm...

Bir örnek vereyim, kitaptan seç-me o örnek yeter, hepimizi hem utandırmaya, hem hindi yutmuşçasına gururdan şişirmeğe!...

«Hasan Tapu'm» adlı bir şiiri var. Hasan Tapu, Van'ın bir dağı imiş... Üzerine çıkınca, bir taraftan İran, bir taraftan köyler, bir taraftan da, Ağrı Dağının karlı başı görünür-müş...

Beko'nun çocukluğu Hasan Tapu'ya tırmanmakla geçmiş, mektebi medreseyi asıp...

Şöyle bitiyor şiiri:

«Bir gün, gerçekten dönece-m

sanam»...

«Yenmiş her şeyi savaşlarım»,

«Dünyayı fırlatıp yamaçlarım»,

«Şu ufak hediyem senindir diye»...

Beko, bre Beko... Yaşa bre Beko!...

İşte, ufaklıklar... Bundan altı yedi ay önce, dili dönmeyen Beko'nun, bu kısa zamanda vardığı uğrak...

Demek ki Anadolu bu, ama biz bilemedik şimdiyedeki!...

Nimet ARZIK

Demirel, «20 yılda dört kat güçlendik» dedi. — Gazeteler —

Yazısız

Sporcu insanlarız

VEDAT SAYGEL

SPIKER:

— «Top ortaya kondu, santrayla oyun başladı...» derken, elindeki evraklarla ilgili memuru aramaya başladı adam.

Yanlışlıkla yatırıncı yüz yirmibeş liralık vergi fazlasını geri alabilmek için üç aydır işine sadık bir görevli gibi, sabah karanlığında daireye damıyordu. Dolaşacağı masaların sırasını ezberlemişti artık. Gene her günkü gibi saatlerce maliye ile defterdarlık arasında mekik dokuyacak, fakat bir türlü vezneyi bulamıyacaktı.

— «Eyvah!» dedi içinden, «Yandık mı şap gibi!... Radyo yine maç naklediyor!»

Maç nakli sırasında, memurların insana nasıl davrandıklarını çok iyi biliyordu. Milli maçlardan, ordu maçlarına; kupa maçlarından, lig maçlarına kadar dünyanın karşılaşmasını birlikte izlemişlerdi. Hatta kırkbeşinden sonra futbolun bütün özelliklerini bu dairede öğrenmişti.

Spiker:

— «Topu kaptı, gitti, gitti, Numan'a takıldı!» derken, ilk masaya sokuldu.

Kulağını küçük transistörlü radyodan ayırmayan memur, adarın elindeki kağıtlara bile bakmadı:

— «Altı numaralı odaya... dedi.

— «Numan, topu altı numaraya uzattı.»

Spikerin anlatışına uygun bir hızla, altı numaraya daldı adam. Gide gele akraba gibi olduğu memurlardan birine:

— Size gönderdiler, dedi.

Spiker devam ediyordu:

— «Altı numara, karşısına çıkana bir çalım, bir çalım daha...»

İyice maçın havasına girmiş olan memur, ayağını içiyle dışıyla iki çalım attı, topu düzeltir gibi yapıp, evraka bir işaret koyup:

— Rıza beye götürün, dedi.

— «Topu düzeltti, kaleye şutlayacak galiba!... Hayır hayır, en yakın arkadaşına pas verdi.»

Evrakı işaretliyenin pasıyla, Rıza beyin masasında buldu kendini:

Midesine sancı saplanmış gibi olduğu yerde kıvrır kıvrır kıranan Rıza bey ne müracaatçıyı gördü, ne söylediklerini duydu Spiker:

— «Kalemiz sıkışıyor, kalemiz sıkışıyor, her an gol olabilir...» dedikçe, sıkışan kendisiymiş gibi ovunup duruyordu. Neden sonra başında bekleyen adamın evrakını elinden aldı, maçı nakledenin sesindeki çabuklukla yazışmaların başına bir göz attı, ortasına bir göz attı, sonuna bir göz attı, yüzünü buruşturdu, elindeki kağıtları buruşturdu, spiker:

— «Fakat iyi gününde olan müdafamız, bu tehlikeyi savuşturdu.» derken, derin bir «Oh» çekti memur.

— Neyse, geçmiş olsun!

— Sağolun, dedi. Yapılması gereken başka bir şey kaldı mı acaba?

Memur, kırışıklarını düzelttiği kağıtları imzalayıp, sahibine uzatırken:

— Valla, dedi, herifler şeytan gibi... Maçın bitmesine de çok var daha. Bizimkiler adam adama oynamazlarsa, açık farkla kaybederiz!

Beyninden vurulmuşu döndü adam! Demek işi hâlâ bitmemişti. Futbol sezonu kapanmadan biteceği de benzemiyordu. Hakkı olan bu parayı almaktan çayıp, devlete bağışlasa...

Kulaklarında spikerin sesi yankılandı:

— «Avrupa'da sesimizi duyurabl-

mek için, mutlak surette bu maçı almamız gerekiyor!»

— Evet, dedi kendi kendine. Ay sonunu borçsuz getirebilmek için, mutlak surette bu parayı almamız gerekiyor!

Fakat evrakte mi bir eksiklik vardı, davranışlarında mı?... Bunu çıkaramıyordu işte... Elindeki kağıtları inceledi, bir yanlışlık, bir usûl sülûk bulamadı. Dairedekilere söyle bir göz gezdirdi, uğul uğul seslerin birbirine karıştığı koskoca odada, memurun vatandaş işi ile uğraşmasını göremedi. Kimi maçı dinliyor, kimi arkadaşlarıyla sonuç üzerine bahse giriyor, kimi kendince daha çok başarı sağlayacak milli takım kurmak için dinliyordu.

— Kimsede kabahat yok, eksikli olan biziz, diye düşündü.

Eksikli olan elbette kendisiydi. Millet, memleket kaderini etkileyecek bir maçla uğraşırken o, sadece kendini ilgilendiren bir paranın peşinde koşuyordu. Hem de futbol kurallarına uymadan; spikerin heyecanına katılmadan; hakem kararlarına aldırmadan... Bazısı ne güzel, ne çabuk gördürüyordu işini. Meselâ şu muameleciler... Kendisi dört masa dolaşana kadar, en az dört kişinin işini bitirmişti adam!

Tââ üç ay önce ilk defa başvurduğu müracaat memuruna:

— Bu parayı almasam da olur değil mi? diye sordu.

Memurların içinde en candan çalışan, vatandaşın dertleriyle en yakından ilgilenen tek insan da, şu müracaat kısmındaki memurdu. «On parmağında on hüner» sözü ancak bö-

lelerine yâkıştırılabilirdi. Bir yandan maçı izlerken, nasıl da bir yandan vatandaşın sorularına cevap vermeye çalışıyordu! Pozu biraz garipçeydi ama, kabahat onun değil, sık sık güç durumlara düşen milli takım kalesiyle, bu güçlükleri ballandıra ballandıra anlatan spikerdeydi.

— «Top karambolda... Kalemiz sıkışıyor!...» diye bar bar bağırdı spiker. O, «Kalemiz tehlikede» dedikçe de müracaatçısıyla, memuruyla, odacısıyla milli takım kalesini korumak için her Türk, elinden gelen gayreti esirgemiyordu.

Bizim müdafaa elemanlarından gelecek topu tutmak için kollarını uzatmış, iki büklüm, sağa sola kıpırdayarak kaleyi korumaya çalışan müracaat memuru, once sıkışıklığın arasından düşündü düşündü:

— Ohnaz, dedi.

— Neden?...

— Boşuna çene yorma, birçok sebepten olmaz kardeşim.

Camından bezmişti adam. Hani alacağından caymak için rüşvet isteseler, bulup buluşturup, onu bile vermeye hazır!

— Yahu para benim değil mi? İster alırım, ister almam!

— Kazın ayağı öyle değil. Bir kere bu para, sizin tarafınızdan devlete fazla olarak ödenmiş.

— Eee?...

— E si var mı, devlet bunun farkına varmış. Farketmeseydi, neyse!.. Mükellefe iadesine karar vermiş. Şimdi biz, fazla para ödeyen mükellefin, vergi farkını tesbit edip, bu parayı kendisine iade etmekle mü-

kellefiz! Anladınız mı şimdi?

Sözünü bitirir bitirmez de, spikerin, «Durum sıfır sıfır. Fakat rakiplerimiz bastırıyorlar. Karamboldan kurtalamadık. Kalemizin önü kapalı» uyarmasına uyup:

— Önümü açın, önümü açın, diye adamı kenara itti.

— İyi ya kardeşim, bu parayı almayıp devlete bıraksam, sizlere de hakkımdan caydığımı bildiren imzalı bir kağıt versem?...

— Gene olmaz!

— Neden?

Bir solukta anlattı:

— Vergiyi eliks yatırırsan, bütçe açık verir, fazla yatırsan devlet gelirlerinde bir artış gösterir, gelecek mali yılda hükümetin denk bütçe kurabilmesi böylece sizin ihmaliniz yüzünden engellenir!

Adam kenara çekilip kara kara düşünmeye başladı.

Futbol terimlerinin uğul uğul uçuştugu, seslerin birbirine karıştığı karınca yuvası gibi kaynayan dairede, işini beş on dakikada bitirenlerin, kendinden ne üstünlükleri vardı acaba?

İşte şu, elli liraya muamele takip eden adam, sabahtan beri sayısız iş bitirmiş, yeni müşterisinin evrakıyla gene gelmişti.

Bir süre davranışlarını izledi. O da günümüzün futbol denen moda hastalığına yakalanmıştı galiba. Bir müdafaa elemanı gibi kapıdan dalmasıyla, maçı anlatan spikerin direktiflerine uyması bir oldu.

— «... Topu kapıp daldı!...» diyordu spiker. «Karşısına çıkan üç kişiyi bir çalım, bir çalım daha...»

Daireye bir futbol yıldızı gibi dalan muameleciler, vücut çalmalarıyla iş takibine gelen vatandaşları geçti. Her hareketi, radyoda anlatılanların aynısıydı. Spiker maçı değil, muamelecinin davranışlarını naklediyordu sanki:

— «... Kısa ver-kaçlarla ilerliyor!» Elindeki evrakı, karşısındaki memurla paslaştı, başka bir masaya doğru yürüdü.

— «... Kayıyor, gldiyor, karşısına çıkanları zarif vücut çalmalarıyla birer birer geçiriyor...»

Muameleciler de aynı şeyleri yapıyordu. Tamam. İşini çabuk bitirmenin ilmini kavramıştı adam. Dizleri yorgunluktan titriyordu ama, ille de futbolla, resmi dairenin birbirine çok benzeyen kurallarına uyması gerekiyordu. Evet, futbolla resmi büro arasında şaşılacak derecede benzerlik vardı. Biri, kaleye şut atıyordu, diğeri elindeki evrakı masadan masaya atıyordu. Futbolcu sayı yapmağa çalışıyordu, memur vatandaş atlatmaya uğraşıyordu.

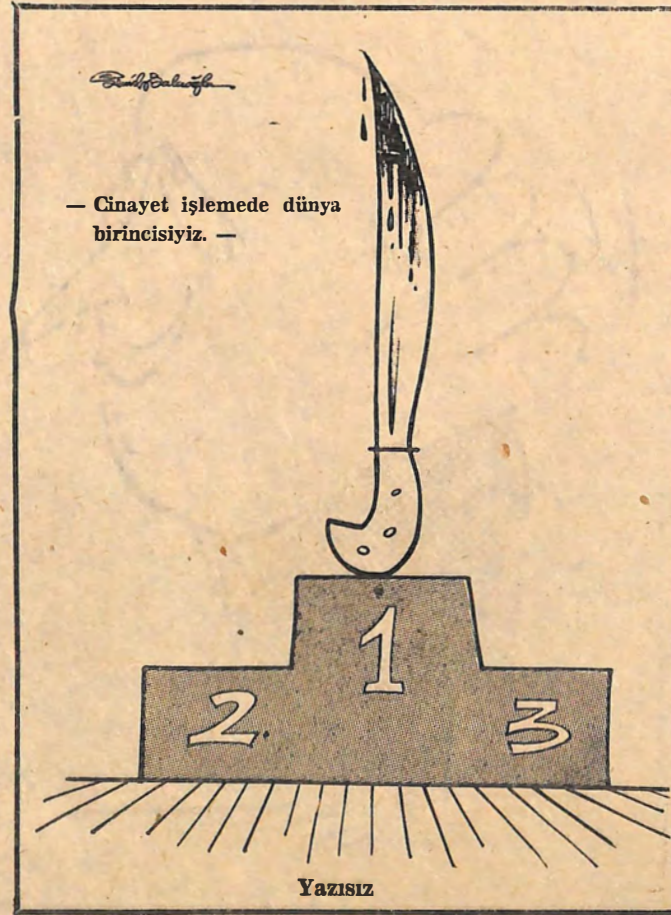
Hızını, radyodaki sese göre ayarlayıp, spiker:

— «... Yılmaz fırtına gibi daldı!» derken de, son gücünün bütün hızıyla dairenin kalabalığına daldı!

Mümkün olduğu kadar hareketlerini, spikerin sözlerine uydurmaya çalışıyordu.

— «... Aman ne güzel, ne güzel... İki nefis çalımla, tereyağdan kıl çeker gibi üç kişiyi birden geçti!»

Terden elindeki evrakları okunmaz hale gelen bizimki de karşısındakilere çalmalar ata ata, müracaatçılarından üçünü geçti. Dans figürleri yapar gibi hoplaya zıplaya, dura seke, bir garip biçimde yürüyordu. İş takibine gelenlerin çoğu durmuş, şaşkın şaşkın adamın ne yaptığına bakıyorlardı. Radyo devam ediyordu bir yandan:

— «... Topu istop edip, Mümin'e bir topuk pası...»

Hangi memurun hangi masada çalıştığını, üç ayda müdürden daha iyi ezberlemişti. Kendi kendine:

— Hey Allah, resmî dairelerde evrak takibinin kuralları, bu yaştan sonra bizi millete kepaze edecek. Ama uymaktan başka çare de yok ki... diye diye elindeki evrakı bir topuk pasıyla, Mümin bey dedikleri memura uzattı. Hayret, başından beri olduğu gibi, memurlar da futbol kurallarının dışına çıkınamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Devam ediyordu radyo:

— «... Mümin hiç bekletmeden aldığı pası iade etti.»

Elindeki evrakı bakmadan sahibine uzattı memur.

— «... Topu gene Yılmaz'da... Ayağından çıkaracak ama, kime vermesi gerektiğini bir türlü kestiremiyor!»

Evrak elinde, spiker acaba kime vermesini öğütleyecek diye bir süre bekledi. Maç yayını devam ediyordu:

— «... Top hâlâ ayağımda... Sağından soluna alıyor, kendi kendine çalımlar atıyor...»

Spiker yeni bir isim söylemediği için durduğu yerde sıçramaktan, kendi kendisine çalım atmaktan başka yapacak işi yoktu. Dayanamayıp, az önce evrakımı iade eden memura sordu:

— Kime vermeli acaba?...

— Dur işte, biz de senin gibi bekliyoruz, dedi adam. İmkân yok, Yılmaz kendi kullanamaz bu topu. Bakalım kime verecek?

— «... Aldı... Kendi başına gidiyor... Sağ açıktaki bekleyen Ahmet'i gördü...»

Elindeki evrakla durduğu yerde zıp zıp zıplayan adam baktı, Ahmet bey sağda değil, soldaki masadaydı. Eh, maçın heyecanıyla bu kadarlık bir yanlışlık spikere çok görülmemeliydi.

— «... Bir kafa pası, top Ahmet'te...»

Memur Ahmet beyin masasına bırakıverdi evrakı. Ahmet bey altına bir kayıt koydu, bir süre spikerden gelecek sesi bekledi, maçı nakleden:

— «Ahmet, Fehmi'ye gönderdi» derken evrakı uzatıp:

— Fehmi beye, dedi.

Spiker susmak, maç bitmek, memurlar muameleyi bitirmek bilmiyorlardı. Bir koşu Fehmi beyin masasına dayandı adam. Fehmi bey, evrakı karşısındaki bayan memurla paslaştı:

— Üst kat yedi numaraya, dedi.

Spiker de aynı şeyleri söylüyordu:

— «... Top yedi numarada... Bir geri pası, onların dokuz numaralı oyuncularına geçti!»

Adam elinde evrakı, dokuz numaralı odanın kapısına dayandı.

— «... Durum karışık, kalemiz sıkışıyor, müdafilerine varıncaya kadar hepsi bizim yarı sahamızda... Top beş numaralarında...»

Artık memurlardan değil, radyodan talimat alıyordu adam. Beş numaralı odaya daldı.

— «... Beş numara, dokuz numaraya havale etti.»

Dokuz numaralı oda zemin kattaydı, vezne de oradaydı. Adam, saat beş olmadan vezneye varmak için, radyo ise golü anlatabilmek için yırınıyordu.

Bir solukta inidi merdivenleri. Odacı:

— Ohoo, dedi, yarın geleceksin bey... Vezne dediğin saat tam dört buçukta kapanıyor. Oysa saat beşe geliyor!

Odacı kapının yolunu gösterdi, hademe kapının kapağını araladı, radyo:

— «... Gooooll!» diye bağırırken bizzat, top gibi sokağa fırladı.

Vedat SAYGEL

Boğaz'dan Amerikan donanması geçti...

Rus donanması geçti!

YEDİ

PAZARTESİ

İstekler ve gerçekler

Kasap oyununa uğrayan et fiyatları birdenbire 15 liraya yükselmiş.

Yükselir. İsteklerle gerçekler birbirine uyumuyor nedense...

Yetkililerimiz, «Hayat seviyesi yükselecek» diye bir demec ver-diler mi, bakıyorsunuz şipşak fiyat seviyeleri yükseliyor!

SALI

İki dalga

Biri içten, diğeri dıştan iki haber: «Kışkançlık yüzünden çıkan kavgada, 3 kişi öldü» «Hindis-tan'da 33 kişi öldü»

«Sebepten...» diye soracaksınız değil mi? Efendim, Hindistan'da-kinin sebebi «Sıcak dalgası» Türkiye'dekinin «Bıçak dalgası!»

ÇARŞAMBA

Küsûrata gelince

Odalar Birliği toplantısında bir konuşma yapan Demirel, «Kendi ekmeğini kendi kazanan 26 milyon kişi, özel teşebbüse dahildir» demiş.

Geri kalan 6 milyon kişinin durumuna gelince: Her halde onlar da ekmeğini, bu 26 milyon kişinin sırtından çıkarmak için teşebbüse girişenlere dahildir!

PERŞEMBE

Paydos!

«Dini bayramlardan önceki günün de bayramdan sayılmasıyla, yılın yüzünü tatil yapılacak.»

Radyo haber bültenlerinin arasında bunu veriyor, gazeteler birinci sayfalarında müjdeliyor, kı-sacası bir şenliktir gidiyor: «Yılın yüzünü tatil yapılacak!»

Eh, geriye kalıyor koskoca yıldan sadece bir 265 gün. Bu kısa zamanda da, vatandaş ancak sırt üstü uzanıp, yüz günlük tatil yor-gunluğunu çıkaracak!

CUMA

Haydi hayırlısı

Doğum kontrol hapları kanser yapıyor - yapmıyor diye tartışılır-ken, Eroğan Mecliste, ortaya yeni bir iddia atmış: «Doğum hap-ları, kadınlarda sakal çıkarıyor!»

Aman üstad, hazır sakala kadar gelmişken devam et de, içi-miz rahat etsin. Erkeğin pantolonunu, çılmesini, gömleğini, şapkasını kendine maleden kadın sakalımıza da sahip çıktıktan sonra, söyle Allah aşkına: Doğ-

GÜN

mu, bu hapları kullanan hanımların beyleri mi, yoksa gene kendileri mi yapıyor?

CUMARTESİ

Bir gidiş ki...

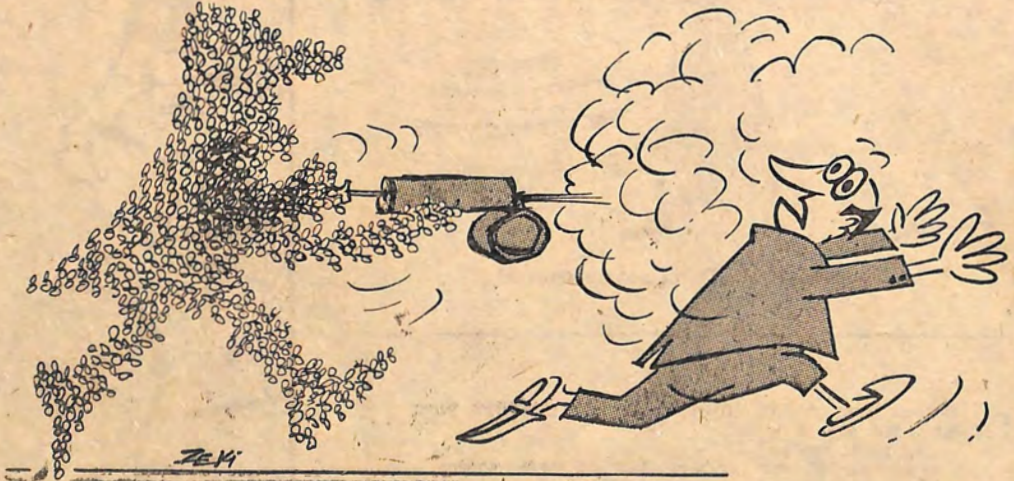
Bölükbaşı'nın beş saat durmadan konuştuğu İstanbul mitin-gine, M.P.'liler bir de isim tak-mışlar: «Türkiye nereye gidiyor?» Bunca istifalardan sonra hâlâ M.P.'de kalanlar varsa, onlara da şunu sormak gerekir: Türkiye dünyadaki belli yerinde... Fakat kuzum bir Bölükbaşı'nın kaldığı M.P. acaba nereye gidiyor?

PAZAR

Silâhlar konuşuyor

Bir ayrılık haberi daha: «Samsun Milletvekili Kılıç, C. H.P.'den istifa etti.» İstifasının nedeni hakkında henüz bir açıklama yapılmadı ama, bize kalırsa Genel Merkeze gönderdiği mektupta her halde, «Bir Satır'ın budadığı partide, kılıca pek iş düşmiyeceğini anladığımdan, istifamın kabulünü rica ediyorum» gibi bir şeyler dedi.

Halk, sinekle savaşa davet edilecek. — Gazeteler —

Yazısız

Havva Ana'dan

— Bakma!.. Daha soyunmadım!

Göbek

Bir pazar günü, plajda, sı-
cak kumların üzerine uzanan
eski okul ve mahalle arkada-
şı iki sekreter kız konu-
yorlardı. Biri:

— Bizim patron çok iyi, de-
di. İşim de kolay, o kadar
rahatım ki sorma.

Otekisi, tüzüntü içinde başı-
nı sallayarak:

— Bizimki de tam tersine,
dedi. O kadar anlayışsız a-
dam ki...

Arkadaşı sordu:

— Neyinden şikâyetçisin?

— Yanına çağıracağı zaman
oturacak yer bulamazsın.

— Yer göstermiyor mu?

— Göstermesine gösteriyor

ama; kocaman göbeği var
kardeş...

Pek güzelsin, neyliyeğim
Aşık oldum küçük hanım.
Hasretinle gündüz gece,
İşte soldum küçük hanım!

KU
HA

İşin güncün gönül çalmak,
Aşık bin derde salmak,
Eğer buysa günah almak,
İşte aldım küçük hanım!

Türlü türlü
Pek minici
Daha bilmi
Şaşıp kaldı

— Evlenmemize imkân yok... Koc

Şart

Durakta genç bir kız duruyordu. Delikanlı arabasını yanaş-
tırarak kapıyı açtı ve sordu:

— Buyurmaz mısınız?

Kız, fıkırdayarak girdi arabaya. Delikanlı tekrar sordu:

— Şöyle Boğaz'a kadar uzanalım mı?

Kız, çapkın çapkın bakarak cevap verdi:

— Bir şartla: Fazla ileri gitmek yok!...

Havva Ana'ya!

UK
IM

Yaşım kırktır, gönlüm taze,
Ne yün kaldı, ne şiraze,
Senin için bir kepaze
İşte oldum küçük hanım!

Hem işveli edâlısın,
Benim gibi sevdâlısın.
«Öl!» diyorsun, dâvâlısın,
İşte öldüm küçük hanım!..

Siyami ÖZEL

Tokat

Dans salonunda, oğlan kıızı
kolundan çekerek sürükledi:
— Gelin biraz bahçede hava
alalım, sigara dumanından bo-
ğulacağım yoksa.

Elele bahçeye çıktılar. Kuy-
tu bir köşeye gelince delikan-
lı konuştu:

— İçinizden beni tokatla-
mak geliyorsa, çekinmeyin
vurun lütfen.

— Neden?
— Nasıl olsa birazdan beni
tokatlıyacaksınız da...

— Vuramam!
— Madem öyle, ben de sizi
öpemem.

İşte bundan sonra bahçeden
«Şraaak!» diye öyle bir ses
yükseldi ki, kuşlar bile uçuş-
maya başladı...

— Ona karşı içimden geçen bütün duyguları yazdım.
— Vay utanmaz, vay!..

Yaş

Şirket müdürü, yeni sekreterine birkaç mektup yazdırdık-
tan sonra imzalamak üzere gözden geçirmeğe başladı. Sekrete-
rin bazı cümleleri yanlış yazdığını görünce bağırdı:

— Küçük hanım, sen yazdığını bir daha okumaz mısın?

Genç kız başını eğdi:

— Affedersiniz, ben onları hususi mektup sanmıştım da...

...kır ama, dostum bırakmaz!..

Anayasa

ŞEMSİ BELLİ

«Birleşmiş Dudaklar Konseyi» nin oturum ve yatırım gündemlerini düzenleyen, bunlarla ilişkin kavramları aşk açısından inceleyip belirli bir statüye bağlayan kurallar topluluğuna Aşkın Anayasası denir. (Kannunların bile dişisi makbul olduğu için tüm ülkeler, idare cihazlarını «Baba Yasa» ların omuzlarına değil, «Ana Yasa» ların ruhuna yüklemiştir!)

KAYNAKLARI :

Aşk Anayasasının kaynakları iki-
dir:

A) Mektup, roman, şiir, seks kitapları, İnsan Hakları heyecannâmesi gibi yazılı unsurların meydana getirdiği maddi kaynaklar.

B) Arzu, ihtiras, heyecan, haz, kıskançlık, değişkenlik, içgüdü gibi oynama ve kaynaşma niteliği taşıyan mânevî kaynaklar.

İnsan Hakları Heyecannâmesi: Milletlerarası Hovardalar Teşkilâtının otuzbirinci kongresinde kabul edilen «İnsan Hakları Heyecannâmesi» ne göre:

1 — Sevmek ve sevişmek, insan hayatının vazgeçilmez unsurlarıdır.

2 — Gönül devleti bağımsızdır. Aşk yaşantısı bir bütündür. Sevişme özgürlüğü, kişisel özgürlüklerin en başında gelir ve hiçbir kuvvet bunu kısıtlamaz!

3 — Başkalarının bahçesine girmek şartıyla aşkın her çeşidi meşrudur!

4 — Hiçbir anayasa, «Birleşmiş Dudaklar Anayasası» na ve «İnsan Hakları Heyecannâmesi» ne aykırı olamaz!

Yukarıda saydığımız temel kurallar, bugünkü sevgisel ortamın orta-

ya çıkardığı sonuçlar değildir. Kökü tarihin derinliklerine kadar gider!

Jak Jak Rüştö, «Contrates Sexercise» adlı eserinde şöyle der:

«İnsan tabiatın gelmiştir. Tabiatta özgürlüğün en tabiisi vardır. Her kısrak dalaba geldiği zaman kuyruğunu sallar ve her aygır camı istediği zaman kişneyerek şaha kalkar. Sevişme özgürlüğü kısrak için de, aygır için de ayndır. Kimse onları uygunsuz durumda yakalamak saçmaşımı göstermez. Çünkü aşk bir hakktır. Bu hakkı insanlara tabiat vermiştir. Fakat bazı kimseler «Ciirm-ü meşut» olaylarını «Ciirm-ü meşut» yapmak hevesine kapılırlar. Bu da tabiatın gelme bir kıskançlık kompleksinin sonucudur.»

Her kişinin ve her dişinin, sevmek ve sevişmek hakkını kısıtlamak isteyenlere karşı direnmeleri pek tabiidir. Bu direnme sonunda ihtilâller bile meşrudur! Hatta ihtilâl ne demek efendim, «Darbe-i Muhabbet» yapıp, seks rejimini yeni baştan düzenlemek bile meşrudur!

GENEL KURALLAR :

Vücut devletinin birçok organları vardır: Kollar, bacaklar, kalçalar, göğüsler, gözler, dudaklar, kamu yaralarına çalışan kamusal ve duygusal kurumlarıdır.

Devlet şekilleri:

Aşk Anayasasına göre birçok devlet şekilleri vardır. Bunların en eski tipi «Krallık» tır. Dedelerimizin ve ninelerimizin zamanındaki bir idare şekli olan krallık şimdi yerini daha başka hükümet ve devlet şekillerine terketmiştir.

Konfederasyon: Birkaç «metres» i olan güçlü zanparaların idare sistemine Aşk anayasasında «Konfederasyon» denir. İçişlerinde bağımsız, fakat dışarıya ait işlerde özellikle giyim-kuşam ve masraf konularında tek kişiye bağlı olan bu metresler, günlük yaşantılarındaki serbestliklerine mukabil gecelik yaşantılarında aynı erkeğin hâkimiyeti ve gövdesi altındadırlar.

Federal Sistem: Aynı apartmanda oturan veya meslek, yer, durum bakımından birbirleriyle ilişkisi olan birkaç hanımın tek erkekle olan bağlantı şekli bu sistemin tipik örneğidir.

HAKLAR :

Aşk anayasası, tüm kişilerin ve dişilerin haklarını ve özgürlüklerini teminat altına almıştır. Biliyorsunuz ki en önemli konu Basın ve Yayın özgürlüğüdür. Anayasamıza göre: Basamak serbesttir. Basılmak gizlidir. Yayımak da serbesttir. Çünkü efendim, her insan, cinsel yaşantısını çevresindeki yakınlarına yaymak ihtiyacındadır.

Toplantı ve gösteriş özgürlüğü de aşk anayasasının vazgeçilmez unsurlarıdır. Kolejlî kızlar fakülteli gençlerle, kolejlî kızların abaları soyadını taşımak için can attıkları olgun erkeklerle, çay partileri, bezik partileri, kokteyl partileri yapmak üzere haftanın belirli günlerinde diskotek küliplerde çok afflı toplantılar yaparlar. Toplantı ve gösteriş, dört duvar arasında kalmak ve asla bir «Gösteri Yürüyüşü» şekline dönüşüp herkese rüsvay olmamak şartıyla serbesttir.

SİYİYÖNETİM :

Kişisel ve dişisel davranışlardan bazan pek sakıncalı sonuçlar doğar. Bazan da sevimli bebekler doğar. Bu durumdaki havalı kızların anne ve babaları, ağabey ve erkek akrabaları, çoğunlukla «Sııyönetim» ilân ederler ve «Sokağa çıkma yasağı» koyarlar.

AŞK MECLİSİ :

Yasama, yürütme, eritme ve çürütme organı «Aşk Meclisi» dir.

Bu meclise seçim yolu ile girilir. Seçim, her yerde ve her zaman yapılabilir.

Aşk Meclisi'ne seçilebilmek için olumlu şartlar şunlardır:

I — Gönül ülkesinin uysal bir vatandaş olmak.

II — Onbeş yaşını bitirmiş olmak.

III — Gözlerin, kaşların, renklerin, çiçeklerin ve işaretlerin dilinden okuyup-yazına bilmek.

Olumsuz şartlar ise beş tanedir:

I — Yabancı bir gönül vatandaşı olmamak.

II — Evlenmek gibi budalaca bir suçtan dolayı nikâh memuru huzuruna çıkıp hüküm giymemiş olmak.

III — Seçmenlere sevimsiz görüncek kadar çirkin olmamak.

SEÇİM USULLERİ :

a) Gözleme ve özleme yoluyla seçim: Karşı karşıya yapılan araçsız seçimlerdir. Eskilerin deyiimi ile «İntihabat-ı bilâvasıta».

E) demokratik usul budur. Seçime hile karıştırılmaz. Baskı yapılamaz. Hissi irade tam anlamıyla etkili eder.

b) Gizli oylama ile yapılan seçim: Pembe kâğıt ve zarflara hazırlanmış oy puslaları seçim sandığı yerine kullanılan posta kutularına atılmak, oy puslasındaki duygular sese yüklenmek suretiyle telefonla iletilmek gibi usullerle yapılan seçimler bu kategoriye girer. Araya bazan bolhacı kadınlar, bâzan seçilecek kişiye yakın çevrelerdeki araçlardan propagandaclar konulmak suretiyle yapılır. Eskilerin deyiimi ile bu türli seçime «İntihabat-ı bilâvasıta» denir. Biraz antidemokratik olduğu için yavaş yavaş öncemi ni yitirmektedir.

DOKUNULMAZLIK :

Aşk Meclisi'ne seçilen kimselerin ilk sıralarda çok büyük dokunulmazlıkları vardır. Ellerden, kollarından, dizkapaklardan öteye dokunmak mümkün değildir. Ama seçilenler seçmenlere, seçmenlere de seçilenlere alıştıktan sonra dokunulmazlığın kapsadığı sınır gittikçe ufalır, ufalır... O kadar ufalır ki nihayet birkaç milimetre karelik bir alanda kahr.

MADDELER :

Aşk Anayasası'nın değişmez birinci maddesi şudur: BİR DİŞİ BİR KİŞİ İLE, BİR KİŞİ HER DİŞİ İLE SEXERCİSE VE EXERCİSE YAPABİLİR. BU MİKTAR HİÇBİR ŞEKİLDE ARTIRILAMAZ VE AZALTILAMAZ.

Üçte iki çoğunlukla değişebilmesi mümkün olan diğer temel maddeler ise şunlardır:

2 — Her diş, «Aşk Meclisi» nin ilk oturumunda «Ben bildiğiniz kadınlardan değilim!» nakaratı ile başlayan bir fazilet nutku çekmekle işe başlar. Bunu sözleriyle söyleme- se bile gözleriyle söyler. Bazan da mukavemetsiz teslim olmayı gururu- na yediremediği için yapmacık bir direnme gösterir. Bu isteksizlik karşısında erkeğin fazla ısrarı Anayasaya aykırıdır. (Habersiz karşılaşmalardaki direnmelerde erkeklerin daha anlayışlı olması gerekir. Kadınlık hali bu; belki o gün için iç çamaşırları pek ilginç değildir!)

3 — Aşk Meclisi'nin ikinci ve müteakkip oturumlarında «Oturum» dan

Türkiye'de 26 milyon özel teşebbüs var. — Gazeteler —

— Sür bakalım şunlara bir cila, patron!..

«Yatırım» a geçmek mümkün olmakla beraber en demokratik yol şudur: Dudaklar arası sex bağlantıları konusunda bir soru önergesi hazırlayıp gündemin ortasına yerleştiriniz! Yeri gelince konuyu ivedilikle görüşüp tartışınız. Karşılıklı tartışmanız zapta geçmese bile neticede «Otutırım» dan «Yatırım» a geçmeniz zaman ölçüleri kendiliğinden belli olacaktır.

4 — Unutulan toka, küpe, jartiyer, yüzük, sütyen, göğüs iğneleri, ruj, pudriyer, ayna, mendil ve benzeri şeyler iade edilmez! Üyenin kimliğini ve unutmaya tarihini taşıyan bir kart ile «Aşk Meclisi Hâfıza Arşivi» nde muhafaza altına alınır.

5 — Muhalefet partilerinin (Karınızın, öteki sevgililerinizin, vesair ilgililerin) eline koz vermemek ve herhangi bir gensoru açılmasını önlemek için omuzlarda saç teli, gömlek yakalarında ve mendillerde ruj lekesi, dudaklarda çürük ve morartı bırakmak demokratik ilkelere, anayasaya ve sosyal adalet kurallarına aykırıdır.

OYLAMA SİSTEMİ :

Biliyorsunuz üç türlü oy vardır. Beyaz, kırmızı ve yeşil. Yani: Kabul, red ve çekimser!

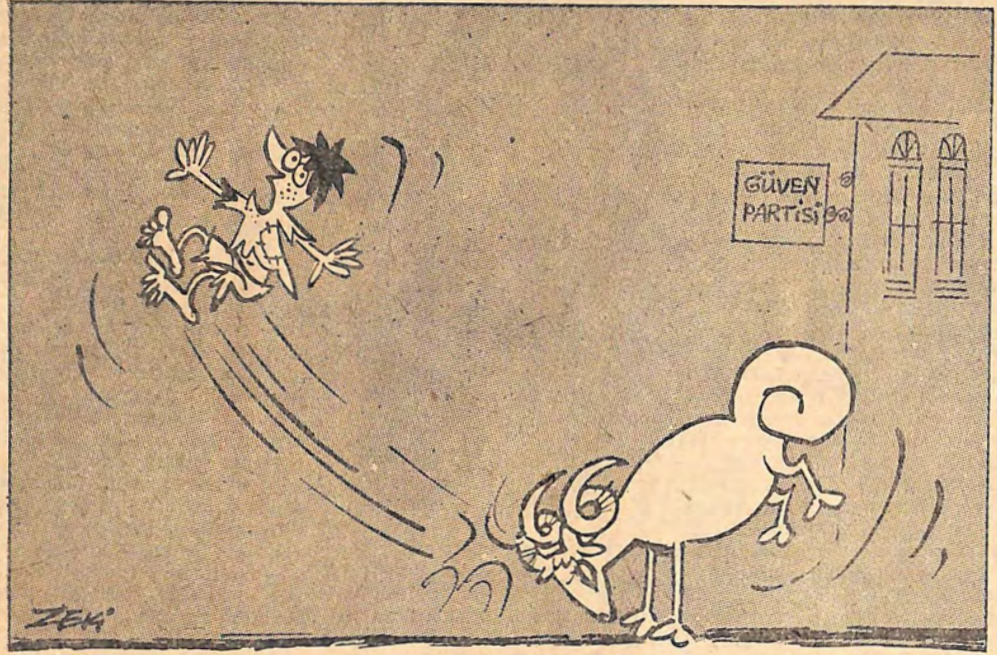
Şunu unutmayınız ki kadınlar hiç bir zaman beyaz oy kullanmazlar. Onların sözlüğünde evet kelimesinin yeri yoktur.

Red anlamına gelen kırmızı oy, hanımların en çok kullandıkları oy'dur; amma büyük bir çoğunluğu «Evet» kelimesini, «Aşk Parlamentosu» nun mânevi şahsiyetine yakıştıramadıkları için «Hayır» demekte talsımlı bir hayır umarlar. Usta taktisyenler, kırmızı oyların süt köpüğü gibi bembeyaz olduğunu kolaylıkla anlayabilirler.

BÜTÇE :

Aşk Bütçesi birçok cetveller, bölümler ve fasıllarla meydana gelmiştir. Ama öncelikle şunu belirtelim ki üyelerin yaşlarına ve durumlarına göre değişik özellikler taşımaktadır. Zengin, geçkin ve seçkin bir tazeye jigolo olmuş delikanlının bütçesi hiçbir zaman açık vermez.

Güzelik müsabakasında finale kaldığı halde seçilemeyen ve fakat Adanalı bir milyonerin «Aşk Meclisi Üyeliği» ne seçilebilmiş bir kenar mahalle dilberinin bütçesi de tıpkı jigolannın bütçesi gibi geliri giderinden pek fazla, açığı değil artığı olan bir bütçedir.

Gel de güven!..

Bu türlü bütçelere olağanüstü bütçeler denir. Oysa ki diğer kişilerle dişilerin normal ilişkilerinde durum daha değişiktir: Dişilerin kolları göğüsleri, bacakları, kolları, erkeklerin de bütçeleri her zaman açıktır.

Düğün, bayram, yılbaşı, yaş günü gibi belirli zamanlarda bir fasıldan öteki fasla aktarma yapmak suretiyle ek ödeneye başvurulur.

ANAYASANIN İHLÂLİ VE SONUÇ :

Yukarıda büyük harflerle verdiğimiz Aşk Anayasasının birinci maddesi hiçbir zaman değiştirilemez. İhlâl edilemez. Bu kurala uyulmadığı takdirde Aşk Anayasası çiğnenmiş olur.

Özellikle «HER DİŞİ BİR KİŞİ İLE» kavramı ihlâl edildiği zaman kişiler dişilere çok kez ölüm cezası verirler... Ve bu ceza, tabanca, bıçak, kama, şiş, sustalı gibi araçlarla hemen infaz edilir.

Şemsi BELLİ

Güzel hemşire

Doktor, güzel hastabakıcıya sordu:

— Yirmi yedi numaralı hastamızın durumu nasıl?

Hastabakıcı kızardı ve:

— Gittikçe iyileşiyor, diye mırıldandı.

— Bak hele! Bunu nasıl anladınız?

— Dün akşam elini jartiyerime kadar uzattı da...

Boşboğaz

Salon doluydu. Orkestra fevkalâde güzel parçalar çalıyor, herkes dinliyordu. Az sonra konser bitti. Ciddi yüzlü bir dinleyici orkestra şefine şu kâğıdı gönderdi:

«Hafiyelik etmeyi hiç sevmem. Bununla beraber orkestranın en arkasındaki flütçünüzün sadece yüzüne baktığınız zaman flüt çaldığını size bildiririm!»

Meslek

Hapisaneye yeni bir mahkûm gelmişti. Hapise müdürü, mahkûma:

— Burası örnek bir hapise. Her mahkûm hürken hangi işte çalıştıysa burada da aynı şekilde çalışmasını temin ediyoruz. Anladınız mı? Mahkûm olmadan önce mesleğiniz neydi?

Mahkûm cevap verdi:

— Kapıcılık yapıyordum efendim!

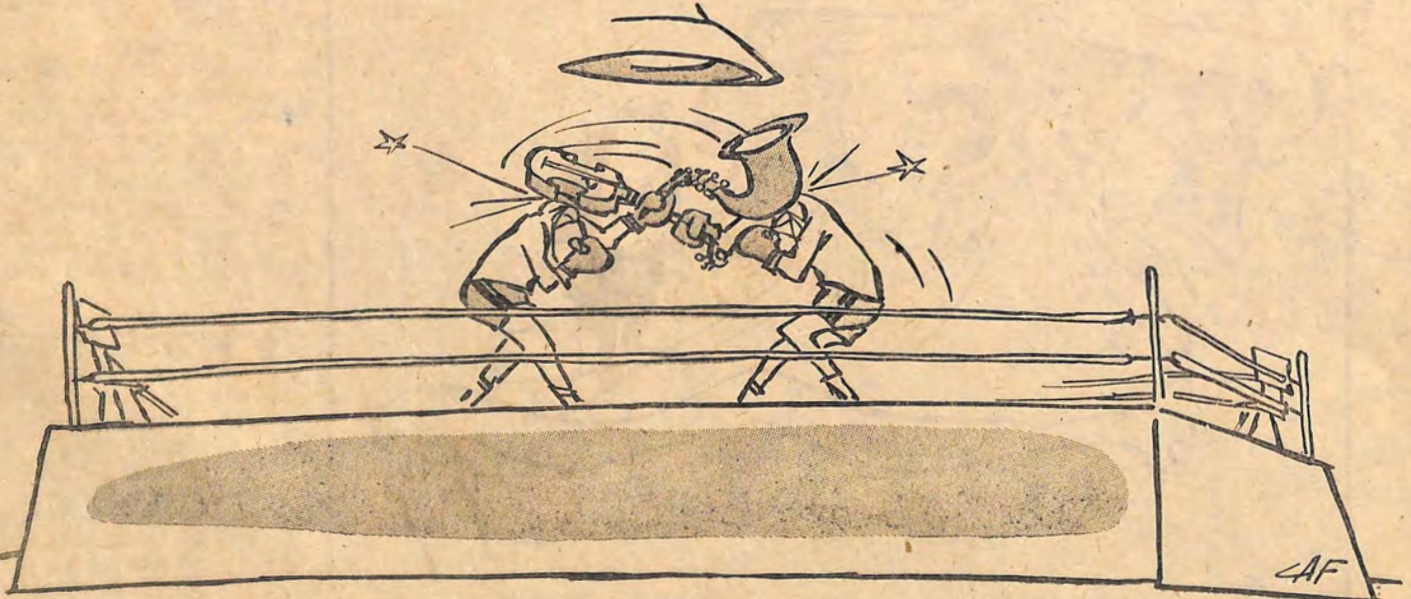
Kimya dersinde

Profesör, talebelere birine sordu:

— Kimyanın insaniyete yaptığı en büyük hizmet nedir?

— Sarışınları çoğalttı, diye talebe cevap verdi.

Boksörlerimiz müzikle çalışıyor. — Gazeteler —

Yazısız

SARHOŞ bir halde eve geldiğinde, saat akşamın seki ziydi. Bir hır çıkarmak için fırsat kollayan karım Mireille açtı ağzını, yumdu gözünü! Yok efendim pantolonum çamurlanmış da, saçlarımda samanlar varmış da, yıkamaya götürdüm otomobilim, götürdüğüm den daha kirli dönmüşüm de...

Söylediklerini duymuyordum bile... Rüya gibi geçen bir günün, orman kokulu anıları arasında dişi kurt Akela'yı düşünüyordum. Eğer ormana gitmeseydim, Yavru Kurt'ları göremeyecektim. Yavru Kurt'ları görmeseydim, Akela ile karşılaşamayacaktım. Akela ile karşılaşmayınca, bu mutlu sarhoşluğu tadamıyacaktım!

Fakat en büyük rol de, kirden tanınmıyacak kadar değişen arabamındı galiba. Her şey, ormanın içinden geçen küçük ırmağın kenarına geldiğim zaman başlamıştı. Henüz uzanmış, ırmaktan su almaya hazırlanıyordum ki, çalılıklar arasından çıkan bir alay çocuk, otomobili itmeye başladı.

— Hey, çocuklar ne yapıyorsunuz? diye bağırdım, içlerinden şeytan suratlı sarışın bir çocuk:

— Biz küçük izcileriz mösyö, diye cevap verdi. Yavru Kurt derler bize. Arabanızın çamura saplandığını farzederek, yardımınıza koştuk.

Yardıma bilesini de, ilk defa görüyordum:

— Fakat arabam çamura saplanmadı ki...

Çocuk düşünceye daldı:

— Yaa, öyle mi?... Neyse, biz görevimizi yapıp kurtaralım da, çamura saplanması gereken arabanız görevini yapmanızı olsun!

Bu sırada başka bir çocuğun bağıışı, bizim arabanın hayatını kurtardı:

— Dikkat, şefimiz Akela geliyor!

Yavru Kurtlar başlarını sağa çevirip, dimdik birer melek kesildiler! Baktıkları tarafa baktım, uzaktan gelen ana dişi kurdun

vahşi güzelliği karşısında, ormanların oğlu olmadığımı gerçekten üzüldüm! Sivri dişi, koyu kırmızı etli dudakları, kalkık burnu ve iri siyah gözlerinin üstüne düşen dalgah kızıl saçlarıyla, değişik bir yaratıktı Akela! Vücudunu sınıksız saran kısa mavi etekliyle buluzu öylesine yakışıyordu ki...

Karanlık bakışlarını gözlerime dikti. Bu güzel kurdun karşısında, parçalanmak için can atan bir kuzudan farksız kalakaldım! Küçük kurtların canımı sıkıp sıkmadıklarını sordu.

— Oh, hayır matmazel, diye cevap verdim.

Biraz uzaklaşıp, gülümse. Sonra ışıltı çalarak, toplanan çocukları sıraya koydu.

— Madem düzenli bir şekilde görevinizi yerine getirmeye çalıştınız, şimdi ayak izi oyunu oynayabiliriz, dedi.

Çekingen bir sesle sordum:

— Bu söylediğiniz nasıl bir oyundur?

Çocuklar hep bir ağızdan oy-

nu anlatmaya başladılar. Akela'nın geçtiği yerlere bir takım izler bırakarak saklanacağını, bu izlerle Akela'yı bulanın oyunu kazanacağını anlayabildim. Hani masallardaki peri çıkıp da:

— «Dile benden ne dilerdin?» diye sorsa, hiç düşünmeden çocuk olmayı dilerdim o an!

İşi samimiyete vurarak:

— Ayak izi oyununa ben de katılmak istesem, isteğimi gülmü mü bulursunuz acaba? diye sordum.

Güzel dişi kurt güldü. Gözleri parıldar gibiydi. Tatlı bir sesle cevap verdi:

— Madem istiyorsunuz, şu tebeşirleri alınız ve benimle geliniz. İşaretleri çizmeye yardım edersiniz.

Yerleri, ağaçları işaretliyerek ormana daldık. Yavaşça Akela'nın elini tuttum. Titredi:

— Başkanın elini tutmak iyi değildir, kötü Yavru Kurt, dedi. Gözlerime bir küçük çocuk yalvarışı vermeye çalışarak:

— Ormanın derinliklerinde büyük kurtlar da olabileceğinden korktum da, dedim. Siz korkmadınız mı?

Hiç de kurt ulumasına benzemeyen bir fıkırdayıyla güldü. Ama sesinin tonu değişmişti:

— Beni şaşırtıyorsunuz. Uslu duramıyacasınız, ayrılalım!

— Hayır, dedim. Uslu duracağımıza söz veriyorum.

— Ben de aksine inanıyorum. Hem uslu durursanız, küçük bir sürprizi hak edersiniz.

— Hangisini?...

— Şışşt! Sahiden kocaman bir çocuksunuz. Eğer benim yaptığım izlerin yanına sizinkileri de çizerek olursanız çocuklar şaşırır ve bizi kolay kolay bulamazlar!

Kahkahalarla güldü. Sık ağaçların arasından süzülüp kaybolurken, ardından sürüklenir gibi oluyordum! Ama o, çoktan gözden kaybolmuştu. Avucumda sıkışmış renkli tebeşirlerle sağ/solu işaretleye işaretleye Akela'yı

aramaya başladım. Neden sonra ayaklarımın dibinde, çalı çırpılarıyla meydana gelmiş bir kalb gördüm. Bir kalb daha... Birkaç adım ötede yine bir kalb!...

Küçük bir çüce olmuş, sık ağaçlarla kaplı, karanlık ormanda çizilmiş kalbler arayan heyecanlı bir yaratık olmuştum.

Yüz adım ilerdeki düzlükte, dallar arasında ufak bir kulübe gördüm. Kapisında, mavi ve pembe tebeşirlerle iç içe çizilmiş iki kalb vardı. ahta kapıyı iterken, kalbim alabildiğine çarpıyordu. İşte, oradaydı! Eski bir ocağın önüne oturmuştu. Bana dönerek:

— Dikkatsizlik ettim, dedi. Yolların gizlediği suyu görmedim, düştüm. Baştan ayağa kadar ıslandım!

Hemen dışarı fırlayarak, topladığım çalı çırpılarıyla döndüm. Dalların arasında, hayatımın en şaşırtıcı hayalini görmekteydim! Elbiselerini çıkartmış, çıplıplak yerdeki hasıra uzanmıştı!

Her şey ne kadar sadeydi!

Kollarımdaki çalılar gürültüyle yere düştü. Hiç istifini bozmadan:

— Ne oluyor? diye sordu.

— Hiç, diye kekeledim. Hiçbir şey...

Yalnızdık. Yanına sokuldum. Sonra, bu ıssız ormanın derme çatma kulübesinde, kendimizi vahşi arzuların kucağına bıraktık! İlk öptük için o mu başını uzatmıştı, ben mi, bilmiyorum! Yalnız dudaklarının nemli, taze, ateşli olduğunu hatırlıyorum! Genç dişi kurt, saniyeleri olmayan ve saatle hiçbir ilgisi bulunmayan bir zaman içinde, beni parçaladı!

Ateşi söndürmek için eski ocağa toprak atarken, son derece güzel bir şeyi harap ediyordum gibi bir his sardı içimi. Gerçekleşmeyecek bir rüyayı, bir sihrî, bir mucizeyi yok ediyordum! Ama, ona belki de hayatta bir kere rastlanırdı... Ve ben, ona rastlamıştım!

Saat dokuz. Mireille'nin öfkeden kudurmuşcasına çatal çatal çıkan sesinin yerini ayak sesleri aldı. Galiba aşağı iniyor! Haftaya otomobilimi yıkamaya aym yere gideceğim. Akela ve Yavru Kurtlarıyla randevum var. Ayak izi oyunu oynayacağız.

Saat dokuz buçuk. Yorgunluktan bitiyorum. Uyumam gerek. Ayak izi oyununun çamurlu anılarını taşıyan pantolonumu çıkarıyorum, ardında zarif bir iz daha var. Benden usandığını söyleyip evi terkeden karımın ayak izi!

Çeviren:
Süheylâ AYKUT

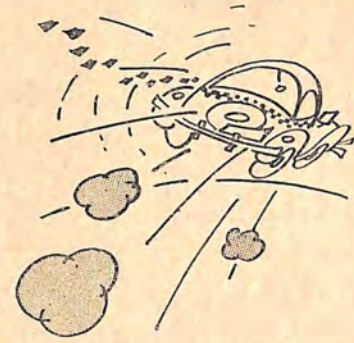
— Vallahi fena maksadımız yok kocacığım... Bursaspor için dua ediyoruz!

fan in on AİLESİ

ÇİZEN:
Semih BALCIOĞLU

BİZİMKİLER TAM HAMALLARIN KUR BANİ OLURKEN KAHRAMANIMIZ AHMET DOLAŞTIR ŞEREĞ VERİR.

it Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 23 —

Niye seçmedi? Seçmez gardaşım, adamın ayakları titriyor. Buna yemiye verir mi heç Zeynel ağa? Zeynel ağanın yanına giden işçi zıplık gibi olmalı, annadin mı zıplık gibi olmalı. Sen de getme, seni de almaz... Neden dersin, guş gibisin.

O sırada birisi ana avrat söverek yanımızdan geçti. Elinden tuttuğu karısına küfrede küfrede:

— Seni de göndermiyecem, seni de göndermiyecem, diyordu.

Tatlıcı, şekerli elini, simsiyah bir bez parçasına sildikten sonra:

— Avradını işe almış, bunu almamış, ondan dümdüz gidiyor herif, dedi.

Biraz sonra, ağanın arabası kalabalığı yarıp çıktı. Parmağıyla gösterdikleri insanlar, acele acele yerden yorganlarını topladılar. İri yarı bir adam, onları bir kenara yığmağa ça-lışıyordu:

— Hadi lan açlar, hadi lan iki delikliler, diyordu.

Yarım saat sonra bu kalabalık iri yarı adamın kumandasında Taşköprü'nün yolunu tuttu. Arkada kalanlar küfrettiler, kızdılar, tükrükler savurdular. Hele, yüzü yeşil dövmeli bir kadın, anlamadığım bir dille bağırarak köpekler gibi uludu. Taşın üzerinde yatmakta olan donsuz çocuğunun kucına beş altı tokat yapıştırdı. Hiçbir şeyden haberi olmayan çocuk, yere kapaklanınca burnundan kıpkırmızı bir kan aktı...

Necmiye'yi, iki elinin arasına aldığı yüzünü ırmağa doğru çevirmiş olarak buldum.

— Neymiş o? diye sordu.

— Ağa adam seçiyormuş.

— Gidiyor muyuk?

— Gidelim...

Yorganı sırtıma aldım. Kalabalığın arasından geçerken, yine o tatlıcıya rastladım:

— Hey gardaş, biraz bekle, başka ırğatları da gelir... Zeynel ağa gibi

dinsiz değildir hepsi. Seni de alan olur... dedi.

— Biz zaten köye gltmiyecektik, dedim. Burada kalacağız.

— Nerden geldiniz?

— Elâziz'den.

— Ne iş yapacağın?

— Bilmiyorum.

— Heç bilmiyorum olur mu? Eviniz var mı burda?

— Yok...

— Ohooo, sizin işiniz Allaha galmış desene. Ev yok, bark yok, iş yok, yalnız avrat var... Eee, peki nasıl doyuracağın bu avradın garnını?

Tatlıcı gözlerini Necmiye'ye dikmişti. Necmiye:

— Allah kerim, dedi.

— Kerim amma bacım, ne kerimler gördürü ben, nah şu ırmak kenarında acından geberdi. Size ben bir akıl veriyim mi? Paranız var mı?

— Var üç beş kuruşumuz...

— Eyl... Siz şu parke yolu tutun, ordan gedin, önümüze bir park çıkacak, onu geçin, ondan sonra gene gedin... Amma çok gedin hal... İşte o tarafta tam size göre bir mahalle var. Ucuz evler... Burda ev kı-rasını muharremden muharreme toplarlarsınız. Siz önceden birkaç lira verirsiniz, gerisini sona halledersiniz. Hadi güle güle gardaşım, yolunuz açık olsun.

Şaşkın ördekler... Evet, biz iki-miz şaşkın ördeklerdik. Adamın gösterdiği tarafa doğru yürümeye başladık. Parkın oradaki çeşmeden kan gibi sıcak bir su daha içtik. Koca bir binanın yanından geçtik, yürüdük, yürüdük, yürüdük...

Tozun bileklerimizdek çıktığı bir yolun başlangıcından itibaren, kargıyla, hasırla yapılmış evler de başladı... İlk evin açık kapısından içeriye daldık. Onbeş kadar çocuk, bir anda etrafımızı alıverdi:

— Kimi aradınız? diye soruyor-lardı.

— Kiralık ev var mı? dedik.

Tulumbanın yanındaki taşta çocuk bezi yıkamakta olan bir kadın:

— Burda yok babam, amma şu sokaktan sapar da öteki sokaktaki evlerin ikincisine sorarsanız orda var... Sivazlılar vardı, şimdi gazma-ya gettiller.

Çocuğun biri:

— Ben gösteriyim emmi, deyince çocukların tümü önümüze düştü. Yolda, onları gören çocuklar da kafileye katılınca, ev soracağımız av-luya bizden evvel ehlî altmış çocuk girmişti. Bu kadar çocuğun içeri dal-dığını gören bir kocakarı, eline geçirdiği deynekle çocukların üzerine yürüdü:

— Sizi orusbu gassıgında yatmış-lar sizi. Defolun lan şurdan. Biber gurusu çalmıya mı geldiniz gene, di-ye bağırırdı.

Çocuklar bir anda dışarıya kaçış-tılar. İçlerinden bir kız çocuğu:

— Nadire nene, dedi, bunlar ev arıyorlar da...

— Bana ne giz gahbe ev arıyorlar-sa? Getsin Yılık Gadir'i bulsunlar.

İhtiyar kadının yanına yaklaştım:

— Nene, dedim, nerde bulunur bu Yılık Kadir?

— Ne biliym ben? Gumarıcı pe-zemek, nerde gumar oynuyordur kimbilir?

— Gelmez mi hiç buraya?

— Gelmez olur mu? Gece yarısı çıkar gelir.

— Boş ev var mı?

— Ev olmaz burda. Oda olur. Nah var. Şu garşidaki oda boş. Bok ko-kan Sivazlılar sıçtılar evin içine, vi-ran ettiler her yanını...

— Bize kiralar mı bu evi?

— Kiralamayıp da ne yapacak? Para diye Allahını satar, hem de üç guraşa.

— Pekiyi, biz şimdi girsek de o odaya, gece konuşsak olmaz mı?

— Yok babam, beni deliyen cen-ge goymayın... Bu yaşında bile dö-

ver beni. Avluda oturun, gece ge-lince konuşursunuz.

Yine deyneği kaptı Nadire nene: — Ulan gâvurun döller, defolun gedin ulan!... diye bağırırdı.

Sonra avlunun içinde bir o yana bir bu yana koşarak çocukların hep-sini dışarı çıkarttıktan sonra:

— Şu biberler beş diziydi, dedi.

Gâvurun döller, ağu yeyip ağu gu-sasıcılar, bi dizi bıraktılar. Çalıp çalıp yiyorlar.

O anda bir deynek de Necmiye'ye yapıştırdı. Necmiye:

— Uyy, deyince, Nadire nene: — Kime vurdum? diye sordu.

— Benim avrada, dedim.

— Gusura bakma oğlum, gözüm cöhlüyor (görmüyor) artık.

Yandaki odanın kapısı açıldı. i-çerden ben yaşlarda bir delikanlı çıktı. Sonra tulumbaya ağzını dayamış küçük bir çocuk, bu adamın a-yaklarına yapışarak:

— Baba, para ver, dedi.

Baba, bir tekmeyle cevap verdi çocuğuna. Odadan çıkan, saç başı darmadağın bir kadın çocuğu ku-çağına aldı:

— Bin belâya gelesin, diye bed-dua etti adamın ardından.

İhtiyar kadın:

— Gelin şöyle, benim gapının ö-nünde oturak, dedi.

Yorganı kapının önündeki gölge yere taşıdım. Necmiye'yle yanyana oturduk.

Bu avluya açılan tam oniki kapı vardı. Her kapının önünde beş altı tane çocuk oynuyordu. Nadire ne-ne, ev halkından oldukları için bu çocuklara bir şey demiyordu. Erkek çocuklarının en büyükləri hariç, he-men hemen hiçbirinin altında donu yoktu. Kiminin elinde çürük bir ar-mut, kiminin elinde bir çiğ patlıcan, geveleyip duruyorlardı.

— Burada oniki aile mi oturuyor Nadire nene? diye sordum.

(Devamı var)

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN
KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 16347 — 90)

Milletler Gülüyor

— Akşamın bu saatine kadar hâlâ giyinmemişsin...
— Arkadaşın Leon bütün gün seni bekledi. Onun önünde ayıp olurdu da!...

Mahkemede

Hâkim, suçluya:
— İyi bir aile çocuğusunuz, iyi yetiştirildiniz. Gözünüzün önünde o kadar iyi örnekler varken buraya ne yapmaya geldiniz?
Suçlu saf bir tavırla şu cevabı verdi:
— Hâkim bey ben de bilmiyorum, müsaade ederseniz gideyim!

Paris'te bir şeyh

Zengin bir şeyh, Opera Meydanında bir polise kendisine bir evlendirme bürosunu göstermesini rica etti. Polis, karşı köşedeki cvlerden birini gösterdi. Onbeş dakika sonra şeyhin geri döndüğünü görünce:
— Aradığınızı bulamadınız mı müsyö? diye sordu.
— Hayır, dedi şarklı. Siz beni perakendeciye göndermişsiniz. Tanıdığınız bir toptancının adresi yok mu sizde?...

Miyopluk

Profesör, talebelerinden birinin babasına yazdığı mektupta:
«Müsyö, oğlunuz Claud'da miyopluk işaretleri görüyorum. Sizin de benim gibi düşünerek bunu kaabil olduğu kadar çabuk tedavi ettireceğinizi umarım.»
Profesörün bir kaç gün sonra aldığı cevap şöyleydi:
«Sayın profesör, bahsetmiş olduğunuz miyopluk neye dayanarak iddia ettiğinizi bir türlü anlayamadım. Claud'un bütün üdevlerini ben yapıyorum.»

— Bazan da hiç giymezler!

İmza

Firmin yakışıklı bir köy delikanlısıydı. Çok seyrek yaptığı Paris gezilerinden birinde güzel bir kız bularak bir otele gittiler. Yalnız ne okuma ne de yazma bildiğinden, otele kabul kartlarını doldurmasını otel kâtipinden rica etti. Kâtip istenileni yaptıktan sonra imza yerini ona işaret etti. Firmin buraya bir daire resmi çizdi. Kâtip hayretle:
— Okuyup yazma bilmeyen ilk müşteri değilsiniz ama, şimdiye kadar gelenler buraya hep haç işareti yaparlardı, dedi.
Firmin göz kırparak:
— Alışkanlık meselesi müsyö, diye cevap verdi. Ben de öyle davranırdım ama, hovardahk yaptığım zaman hakiki imzama atmam.

Sevgi..

Adam, karısına anlatıyordu:
— Bu sabah arkadaşım Dubois'ya rastladım. Ne yapmış biliyor musun? Bütün servetini karısının üstüne yapmış!
— Gördün mü? dedi karısı. Herkes karısının üstüne bütün servetini yaparken, sen benim üstüme bir elbise bile yaptırmıyorsun!

— Şışışt!... Ödemeyi şimdi yapmam... Kocam evde!...

Budalanın oğlu

Küçük François babasına soru:
— Bahklar neden konuşmazlar baba?
— Küçük budala! diye güldü babası Ağzında su varken sen konuşabilir misin?

Parlak fikir

Avukatının bürosuna telaşla giren kadın:
— Kocam üç sene önce bezelye konservesi alacağım diye evden çıktı, o zamandan beri dönmedi, diye meseleyi özetledi. Ne yapmamı tavsiye edersiniz?
Avukat düşündü ve:
— Bana kalırsa bezelyeden vazgeçin artık, dedi. Bir taze fasulye konservesi açın, gitsin!

Ceza

Bir arkadaşına rastlayan Maria, sıcak sıcakına haberi verdi:
— Geçen hafta ne oldu biliyor musun? Kocamı hizmetçiye operken gördüm.
— Gene kızmış ve kavga etmişsindir her halde...
— Kızdım ama pek fazla kavga etmedim. Sadece ona ceza olsun diye kendime yeni bir elbise aldırtdım.
— Ya hizmetçi?... Onu da kovmuş olmalısın...
— Hayır. Biraz daha sabredeceğim. Zira bir de yeni şapkaya ihtiyacım var.

— Ben de sana bitiyorum Maria, üstelik iki kişilik konser biletim de var...

— Bir şapka için her şeyini vermiş!..

On sekiz yıl sonra...

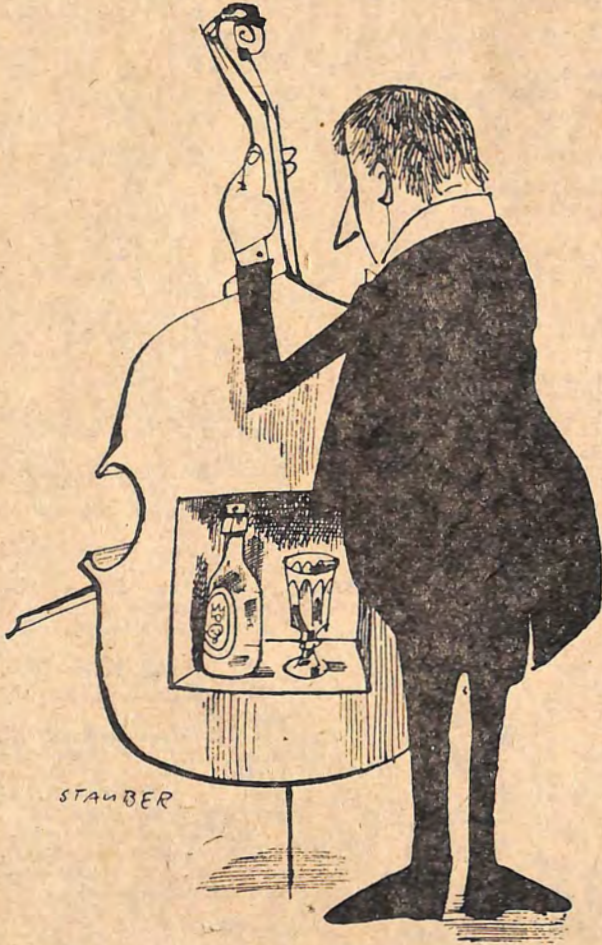
Zengin bir İngiliz ailesinin oğlu, onsekiz yaşına kadar hiç konuşmamıştı. Anne ve babası son derece üzgündüler. Bir gün, çay saatinde, hizmetçi Mary çay tepsisini masa üzerine koydu. Bir mucize oldu ve delikanlı konuştu:
— Mary, tepsiyi şeker koymayı unutmuşsunuz!
Herkes hayretler ve sevinç içindeydi. Johnne'nin annesi:
— Oh John, konuşuyorsun, dedi. Fevkalâde bir şey bu! Ama onsekiz seneden beri neden hiç

bir gün olsun konuşmadın?
Delikanlı sükunetle:
— Anneçğim, şimdiye kadar servis eksiksizdi! diye cevap verdi.

Romantik aşk

Genç adam, hoşlandığı Amerikalı kıza, romantik bir ifade ile aşk ilân ediyordu:
— Helen, dedi, size dokunduğu zaman bütün vücudunuzu ürpertilerle sarsan bir erkeğe hiç rastladınız mı?
— Evet, dişi.

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

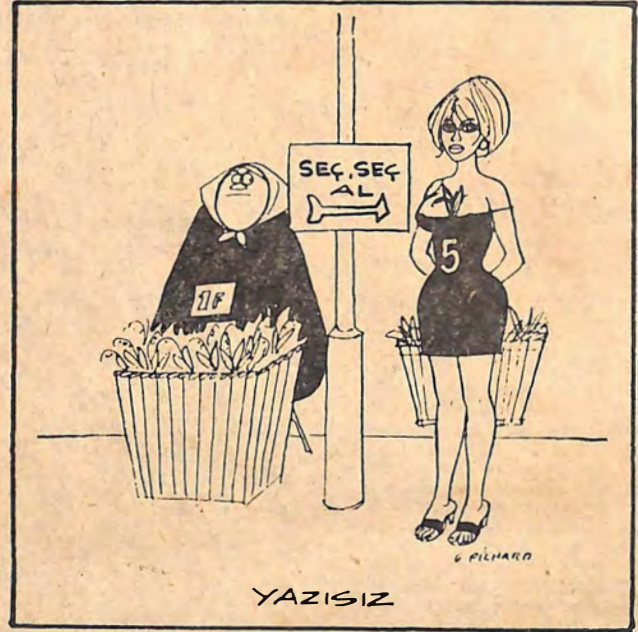

STAMBER

YAZISIZ

— ŞU TABLO YU HİZMETÇİNİN ODASINA BİTİŞİK OLMAYAN BİR DUVARA ASAMAZ MIYDIN?..

YAZISIZ

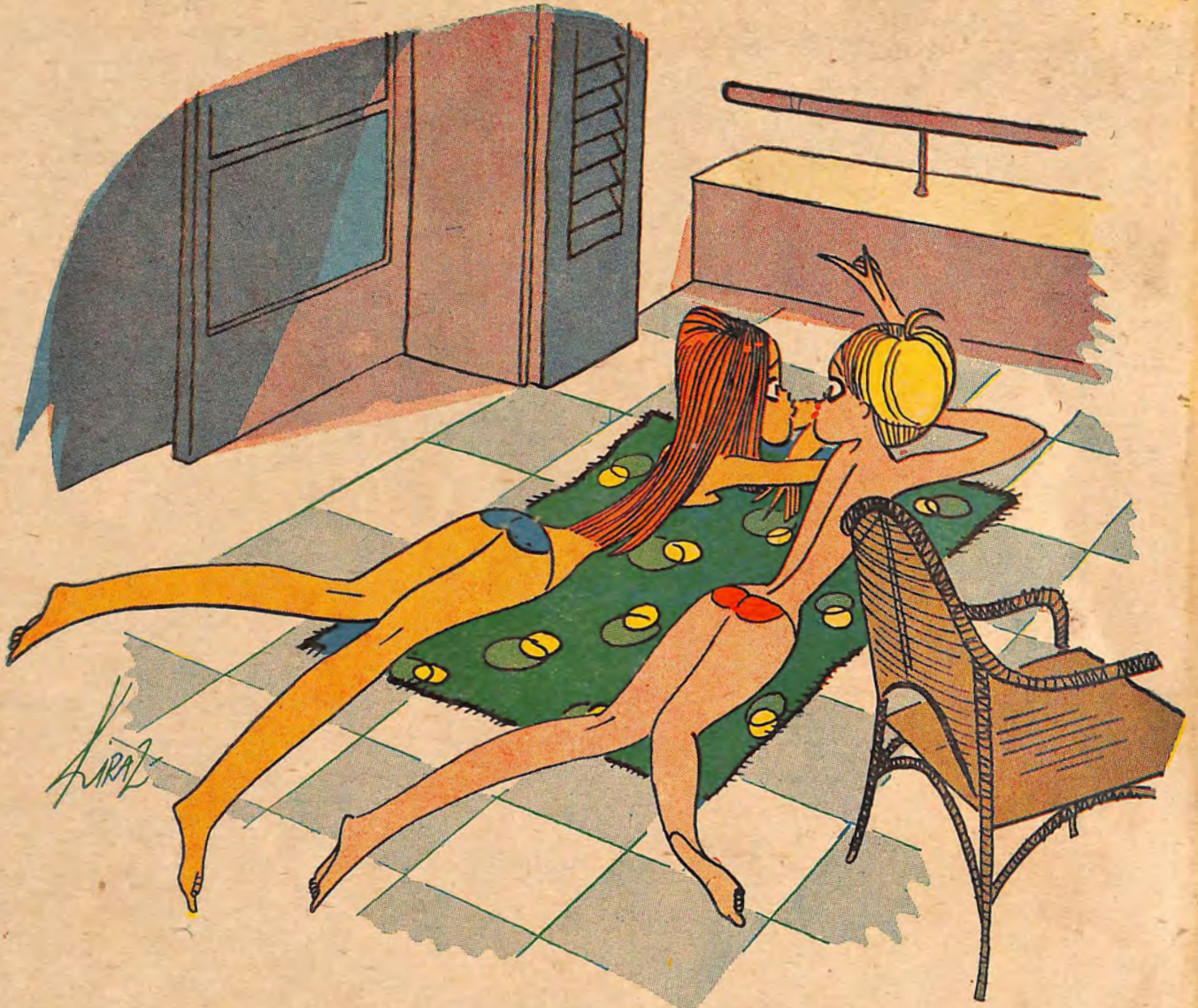
— GÖZLÜKLERİNİ NEREYE BIRAKTIĞINI BEN NE BİLEYİM?..

MEVDUATIMIZ

BANKAMIZA GÖSTERİLEN BU TEVECCÜH
SEBEPSİZ DEĞİLDİR

ZİRAAT BANKASI

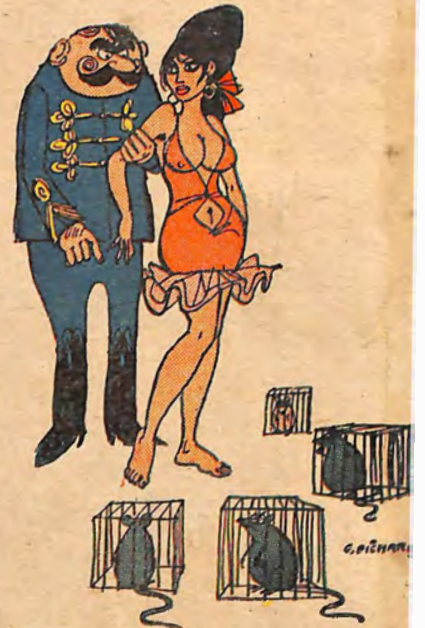
- KAPI ÇALIYOR, SEN DAHA GİYİNİKSİN AÇIVER !..

- BİR DAKİKA KARICIĞIM,
İÇERİDE DAHA TAZELERİ
VARMİŞ ...

- ALBER ... YİNE FAZLA AÇILIYORSUN !..

- SENDEN BAŞKA HEPSİN
TERBİYE ETTİM ...